

Mărturisirea de Credință Baptistă 1689

sau
A Doua Mărturisire de Credință de la Londra
cu dovezi scripturale

Actualizată cu explicații
de Peter Master

MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ BAPTISTĂ 1689
Actualizată cu explicații de Peter Master

Prefață de C.H. Spurgeon

[În 1855 C.H. Spurgeon a inițiat o retipărire a Mărturisirii de Credință, în primul rând pentru membrii propriei sale biserici. Cuvintele introductive ale lui Spurgeon exprimă în mod perfect valoarea deosebită a acestei magnifice formulări a doctrinelor.]

„Acest document străvechi este un rezumat excelent al lucrurilor crezute cu tărie de către noi. Mâna ocrotitoare a lui Iehova triunic ne-a păstrat credincioși față de afirmațiile deosebite ale Evangheliei noastre glorioase și ne simțim cu atât mai hotărâți să trăim prin ele în permanență.”

„Acest mic volum nu este publicat ca o normă autoritară sau ca un cod al credinței, care ar trebui să vă încâtușeze, ci ca un ajutor în controverse, o întărire în credință și o unealtă pentru zidire în neprihănire. Membrii mai tineri ai bisericii găsesc în ea un material doctrinar în miniatură, iar cu ajutorul dovezilor scripturale vor putea să justifice speranța care este în ei.”

„Să nu vă fie rușine de credința voastră; aduceți-vă aminte că aceasta este Evanghelia străveche a martirilor, duhovnicilor, reformatorilor și a sfinților. Dar mai presus de toate este *Adevărul lui Dumnezeu*, pe care porțile locuinței morților nu îl pot birui. Fie ca viețile voastre să împodobească credința voastră, fie ca exemplul vostru să recomande mărturisirea voastră de credință. Mai presus de toate, trăiți în Cristos Isus, umblați în El, nedând crezare nici unei alte învățături decât celei care este aprobată în mod vizibil de către El și insuflată de Duhul Sfânt. Țineți-vă tare de Cuvântul lui Dumnezeu, care este schițat aici pentru voi.”

Introducere la această ediție actualizată

În această ediție, *Mărturisirea* a fost actualizată astfel încât cuvinte (și terminații) arhaice, învechite au fost înlocuite cu echivalentul lor modern. Punctuația a fost modernizată de asemenea, iar propozițiile greu de înțeles au fost restructurate, însă într-o măsură minimă, astfel încât să asigurăm o reproducere cât mai fidelă a înțelesului original. Unde am considerat că este nevoie de explicații suplimentare sau că ar fi nevoie de cuvinte mult mai moderne, acestea au fost adăugate în paranteze drepte.

Prin urmare există două niveluri de revizuire ce se regăsesc în această ediție: modernizarea nuanțată, minimală a textului de bază, și modificările majore care sunt evidențiate ca material adițional. Prin această metodă aplicată la două niveluri, s-a păstrat *Mărturisirea* originală, ca să menținem înțelesul ei în fiecare detaliu.

A fi modernizat prea mult *Mărturisirea* ar fi creat două probleme serioase. Prima este generată de formularea extrem de strictă și precisă a *Mărturisirii*. A rescrie propozițiile ei într-o engleză modernă, fără pierderea multor accente și implicații subtile, este realmente imposibil în afară de cazul când ar fi rescrise de două sau trei ori mai detaliat decât în versiunea originală.

A doua problemă este generată de natura fluentă a prozei engleze moderne, care nu prea favorizează *Mărturisirea*. Asemenea parafrăzărilor moderne ale Bibliei, cititorul este trecut prin afirmații profunde și adânci fără să realizeze măcar. În această privință structura mai degrabă judiciară a englezei din secolul al șaptesprezecelea ne ajută mai mult, deoarece acordă atenție fiecărei expresii în parte (asemenea traducerilor mai conservatoare ale Bibliei). Din acest motiv această ediție se ține cât se poate de aproape de ritmul și cadrul versiunii originale, facilitând înțelegerea unor propoziții lungi prin împărțirea lor în așa fel încât să accentuăm ideile separate.

Cititorul poate fi înclinat să dezaprobe unele dintre sinonimele trecute în paranteze. Este destul de clar că o bună parte din termenii *Mărturisirii* originale aveau un înțeles (în secolul al șaptesprezecelea) mai apropiat de sursa lor latină. Unde acest fenomen este evident, s-a ales un sinonim care să reprezinte sensul cel mai probabil intenționat de autorii originali ai *Mărturisirii*. O excepție o constituie capitolul 20, paragraful 3, care este redat în forma sa originală, cu versiunea modernizată tipărită în paranteză. Acesta din cauză că paragraful este destul de ambiguu și necesită lămuriri mai detaliate decât în alte situații.

Sperăm că această revizuire va oferi un text destul de apropiat de cel original ca să servească drept o ediție fidelă acestuia în sensul juridic, și totuși să fie una suficient modernizată pentru a ajuta generațiile următoare să descopere bogățiile conținute în ea.

Originea Mărturisirii de Credință 1689

Prima mărturisire de credință compusă de Bapțiștii Particulari a apărut în 1644, înainte de apariția *Mărturisirii de Credință Westminster*. Ea accentuase botezul prin cufundare al oamenilor îmbrăcați potrivit și distingea Bapțiștii Particulari de Bapțiștii Generali prin includerea unor articole despre alegere, răscumpărarea particulară (doar a aleșilor), starea căzută a voinței omului și perseverența sfinților. Cunoscută drept *Mărturisirea de Credință de la Londra*, ea a fost revizuită în 1651 (cu afirmații destinate să contracareze metoda de interpretare a Scripturii de tip „lumină interioară” a Quakerilor, o învățătură ce a reapărut în mișcarea penticostală).

Parlamentul Lung (după ce abolise ierarhia Bisericii Anglicane) a convocat în 1643 Adunarea Westminster a Prelaților pentru a stabili forma de guvernare, de închinare și doctrinele bisericii. Acea adunare de puritani deosebiți a început să lucreze la *Mărturisirea de Credință* la începutul anului 1645, la sesiuni participând între șaiszeci și optzeci de prelați.

Mărturisirea a fost finalizată după un an, dar a fost retrimisă redactorilor de către Parlament ca să suplimenteze notele de subsol „pentru a susține fiecare punct al ei cu Scriptură”. Acest proces s-a încheiat în aprilie 1647.

Congregaționaliștii (la Conferința Savoy, 1658) au luat *Mărturisirea de Credință Westminster* ca bază a credinței lor după ce au făcut modificările de rigoare.

Apoi, în 1677, Bapțiștii Particulari au luat, de asemenea, *Mărturisirea de Credință Westminster* ca bază a noii lor mărturisiri. Ei au adus modificări articolelor privind biserica, actele de cult și administrația civilă (uneori urmând Declarația Savoy), modificând și completând puțin și alte câteva pasaje. Aceasta a fost publicată (în timpul unei persecuții feroce) ca *A Doua Mărturisire de Credință de la Londra ... compusă de prezbiterii și frații multor adunări de creștini (botezați în urma mărturisirii publice a credinței lor) din Londra și din țară*.

Îndată ce perioada de persecuție s-a încheiat pentru bapțiști, această *Mărturisire* a fost adoptată și confirmată de către delegații bisericilor baptiste particulare care s-au adunat la Londra în 1689. Astfel a devenit standardul de durată al bapțiștilor particulari.

În SUA, renumita *Mărturisire de Credință Philadelphia* a fost derivată din *Mărturisirea de Credință de la 1689*. Asociația Baptistă Philadelphia a confirmat oficial aderența ei la *Mărturisirea de Credință de la 1689* în 1724. Apoi, în 1742, asociația a adăugat două articole, a făcut modificări minore și a retipărit *Mărturisirea* (tipograful era Benjamin Franklin). A devenit cunoscută în SUA ca *Mărturisirea de Credință Philadelphia*.

Cuprins

Prefață de C.H. Spurgeon	3
Introducere la această ediție actualizată	4
Originea Mărturisirii de Credință 1689	5
1. DESPRE SFÂNTA SCRIPTURĂ	8
2. DESPRE DUMNEZEU ȘI DESPRE SFÂNTA TREIME	12
3. DESPRE DECRETUL LUI DUMNEZEU	14
4. DESPRE CREAȚIE	16
5. DESPRE PROVIDENȚA DIVINĂ	17
6. DESPRE CĂDEREA OMULUI, DESPRE PĂCAT ȘI PEDEAPSA PENTRU ACESTA	19
7. DESPRE LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU	20
8. DESPRE HRISTOS ȘI LUCRAREA LUI DE MIJLOCIRE	21
9. DESPRE VOINȚA LIBERĂ	24
10. DESPRE CHEMAREA EFECTIVĂ	25
11. DESPRE JUSTIFICARE	27
12. DESPRE ÎNFIERE	28
13. DESPRE SFINȚIRE	29
14. DESPRE CREDINȚA MÂNTUITOARE	29
15. DESPRE POCĂINȚĂ ȘI MÂNTUIRE	31
16. DESPRE FAPTELE BUNE	32
17. DESPRE PERSEVERENȚA SFINȚILOR	34
18. DESPRE SIGURANȚA MÂNTUIRII	35
19. DESPRE LEGEA LUI DUMNEZEU	37
20. DESPRE EVANGHELIE ȘI INFLUENȚA EI	39
21. DESPRE LIBERTATEA CREȘTINĂ ȘI LIBERTATEA DE CONȘTIINȚĂ	40
22. DESPRE ÎNCHINAREA CREȘTINĂ ȘI ZIUA SABATULUI	41
23. DESPRE JURĂMINTELE ȘI FĂGĂDUINȚELE ÎNGĂDUITE	43

24. DESPRE STĂPÂNIREA CIVILĂ	45
25. DESPRE CĂSĂTORIE	46
26. DESPRE BISERICĂ	46
27. DESPRE COMUNIUNEA SFINŢILOR	51
28. DESPRE BOTEZ ŞI CINA DOMNULUI	52
29. DESPRE BOTEZ	53
30. DESPRE CINA DOMNULUI	53
31. DESPRE CONDIŢIA OMULUI DUPĂ MOARTE ŞI ÎNVIEREA DIN MORŢI	55
32. DESPRE JUDECATA DE APOI	56

1. DESPRE SFÂNTA SCRIPTURĂ

1. Sfânta Scriptură este singura regulă suficientă, sigură și infailibilă cu privire la întreaga cunoaștere, credință și ascultare mântuitoare.(1) *[Cum sunt mântuiți oamenii, natura credinței mântuitoare și cum trebuie să trăiască după ce sunt mântuiți. Cuvântul „suficient” înseamnă că Scriptura conține tot ceea ce trebuie să știm. Ea se ocupă cu orice chestiune posibilă și de aceea Dumnezeu nu o suplimentează prin inspirarea vreunui alt agent.]*

Cu toate că lumina naturii *[inteligență naturală]* și lucrările Creației și ale Providenței manifestă în așa măsură bunătatea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, încât îl lasă pe om fără scuză *[cu privire la necredința lui]*, totuși ele nu sunt suficiente pentru a da acea cunoaștere a lui Dumnezeu și a voii Lui necesară pentru mântuire.(2)

De aceea Domnul a găsit cu cale ca la vremuri diferite și în moduri felurite *[căi diferite]* să Se reveleze pe Sine și să declare Bisericii *[poporului Său]* voia Lui;(3)

– după aceea, pentru mai buna păstrare și răspândire a Adevărului, și pentru mai buna consolidare și mângâiere a Bisericii, protejând-o de stricăciunea firii pământești *[fideile omului ar distrage repede Biserica]*, a intențiilor răutăcioase ale lui Satan și ale lumii,

– Dumnezeu a găsit cu cale să încredințeze Adevărul său revelat în totalitate pentru a fi scris. Datorită acestui fapt Sfânta Scriptură este strict necesară *[absolut esențială]*, iar celelalte moduri prin care în trecut Dumnezeu Și-a revelat oamenilor voia au încetat.(4)

1) 2 Tim. 3:15-17, Is. 8:20, Luc. 16:29-31, Efes. 2:20. **2)** Rom. 1:19-21; 2:14, 15, Ps. 19:1-3 **3)** Evrei 1:1 **4)** Prov. 22:19-21, Rom. 15:4, 2 Pet. 1:19, 20.

2. Sub denumirea de Sfânta Scriptură (sau Cuvântul scris al lui Dumnezeu) sunt cuprinse toate cărțile Vechiului și Noului Testament. Acestea sunt următoarele:

Cărțile Vechiului Testament

Genesa, Exodul, Leviticul, Numeri, Deuteronom, Iosua, Judecătorii, Rut, 1 Samuel, 2 Samuel, 1 Împărați, 2 Împărați, 1 Cronici, 2 Cronici, Ezra, Neemia, Estera, Iov, Psalmii, Proverbele, Ecclesiastul, Cântarea Cântărilor, Isaia, Ieremia, Plângerile lui Ieremia, Ezechiel, Daniel, Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Țefania, Hagai, Zaharia, Maleahi.

Cărțile Noului Testament

Matei, Marcu, Luca, Ioan, Faptele Apostolilor, Romani, 1 Corinteni, 2 Corinteni, Galateni, Efeseni, Filipeni, Coloseni, 1 Tesaloniceni, 2 Tesaloniceni, 1 Timotei, 2 Timotei, Tit, Filimon, Evrei, Iacov, 1 Petru, 2 Petru, 1 Ioan, 2 Ioan, 3 Ioan, Iuda, Apocalipsa.

Toate aceste cărți sunt date de Dumnezeu prin inspirație divină pentru a fi canonul de credință și viață. (5)

5) 2Tim. 3:16.

3. Cărțile cunoscute sub denumirea de Cărți Apocrife, nefiind de inspirație divină, nu fac parte din canonul sau regula Scripturii și, în consecință, sunt fără autoritate pentru Biserica lui Dumnezeu. Ele nu vor fi aprobate [*respectate*] sau folosite altfel decât oricare altă scriere omenească.(6)

6) Luca 24:27, 44, Rom. 3:2.

4. Autoritatea Sfintei Scripturi, datorită căreia Scriptura trebuie crezută [*cere ascultarea noastră*], se sprijină nu pe mărturia vreunui om, nici pe cea a Bisericii; ci în întregime pe Dumnezeu (care este Adevărul însuși), autorul Scripturii. Ca urmare, Scriptura trebuie primită [*ascultată*] pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu. (7)

[Cu alte cuvinte, când Dumnezeu vorbește, poruncile și învățăturile Sale nu trebuie puse sub semnul întrebării. Noi nu credem sau ascultăm fiindcă un slujitor ne demonstrează că învățătura este credibilă sau rentabilă, ci pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Biserica Ortodoxă crede că biserica a deslușit, a dat și a garantat Scriptura și că biserica singură are puterea de a o interpreta. Însă Scriptura a fost prima, a fost dată de Dumnezeu, se auto-autentică și conduce Biserica.]

7) 2 Pet. 1:19-21, 2 Tim. 3:16, 1 Tes. 2:13, 1 Ioan 5:9

5. Putem fi mișcați și stimulați de mărturia poporului lui Dumnezeu în a dezvolta o apreciere înaltă și reverentă față de Sfinta Scriptură. Putem fi mișcați, de asemenea, de natura Scripturii –

– cerescul ei conținut, eficacitatea doctrinei [*eficacitatea și puterea învățurii*], stilul înălțător, consensul între toate părțile [*acordul perfect al tuturor părților, lipsit de contradicții*], perspectiva în ansamblu (aceea de a da toată slava lui Dumnezeu) [*unicat în literatură*], completa descoperire pe care o face cu privire la singura cale de mântuire a oamenilor și multe alte virtuți incomparabile, precum și perfecțiunea ei în întregime sunt mărturii prin care Scriptura se dovedește din plin a fi Cuvântul lui Dumnezeu.

Totuși, convingerea și siguranța noastră deplină cu privire la adevărul infailibil al Scripturii și la autoritatea ei divină provin din lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt, care depune mărturie în inima noastră împreună cu și prin Cuvânt.(8)

8) Ioan 16:13, 14, 1 Cor. 2:10-12, 1 Ioan 2:20, 27.

6. Întregul plan [*sfat și scop*] al lui Dumnezeu referitor la toate lucrurile necesare care Îi aduc slavă, la mântuirea oamenilor, la credință și viață este fie prezentat în mod expres, fie conținut în mod necesar în Sfânta Scriptură. La aceasta niciodată nu se mai poate adăuga ceva, nici printr-o revelație nouă a Duhului, nici prin vreo tradiție omenească.(9) [*„conținut în mod necesar” se referă la acele cerințe ale lui Dumnezeu care nu sunt formulate ca porunci directe. Multe dintre acestea apar drept concluzii evidente și logice care trebuie deduse din pasajele Scripturii.*]

Cu toate acestea, recunoaștem că lucrarea lăuntrică de iluminare a Duhului lui Dumnezeu este necesară pentru înțelegerea mântuitoare a lucrurilor revelate în Cuvânt.(10)

De asemenea, recunoaștem prezența anumitor cazuri în cadrul închinării creștine și al conducerii Bisericii, care sunt comune [*tuturor*] acțiunilor [*activităților*] și organizațiilor umane și care trebuie rezolvate atât conform rațiunii firești [*simțului realității*], cât și înțelepciunii creștine, după regulile generale ale Cuvântului, care trebuie respectate totdeauna.(11) [*Scriptura nu dă instrucțiuni până la cele mai mici detalii ale conduitei și buneii rânduieli.*]

9) 2 Tim. 3:15-17, Gal. 1:8, 9. **10)** Ioan 6:45, 1 Cor. 2:9-12 **11)** 1 Cor. 11:13-14; 14:26, 40.

7. Nu toate lucrurile prezentate în Scriptură sunt la fel de clare în ele însele sau la fel de clare pentru toată lumea.(12) Totuși, acele lucruri care trebuie știute [*care sunt esențiale*], crezute și respectate pentru a ajunge la mântuire sunt prezentate atât de clar și explicate fie într-un loc din Scriptură, fie în altul, încât nu doar cel învățat, ci și cel neînvățat, folosind doar mijloace obișnuite, poate ajunge la o înțelegere suficientă a lor.(13) [*Aceste mijloace sunt: ascultarea predicării Cuvântului și citirea acestuia cu reverență, cu disponibilitatea de a învăța și cu rugăciune. Include, de asemenea, în caz de nevoie, căutarea de ajutor la ceilalți credincioși.*]

12) 2 Pet. 3:16. **13)** Ps. 19:7, 119:130.

8. Vechiul Testament, în limba ebraică (limba poporului lui Dumnezeu din vechime) (14), cât și Noul Testament, în limba greacă (limba care la vremea

scrierii acestuia era limba cea mai răspândită printre popoare), au fost inspirate nemijlocit [*în mod direct*] de Dumnezeu și, prin grija și providența Lui deosebită [*extraordinară*], au fost păstrate pure de-a lungul veacurilor. De aceea ele sunt autentice [*demne de încredere*], astfel încât în toate controversele religioase Biserica trebuie să apeleze la ele ca fiind decisive [*hotărâtoare, finale*].(15)

Din cauza faptului că aceste limbi originale nu sunt cunoscute de toți cei din poporul lui Dumnezeu, care au dreptul la Scriptură, pe care îi interesează Scriptura și cărora li se cere să o citească (16) și să o cerceteze (17) în temere de Dumnezeu, Scriptura trebuie tradusă în limba populară a fiecărei națiuni la care ajunge. (18) Astfel Cuvântul lui Dumnezeu poate locui din belșug în ei, ca ei să I se poată închina Lui într-o manieră acceptabilă și ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile să aibă nădejde.(19)

14) Rom. 3:2. **15)** Is. 8:20. **16)** Fapt. 15:15. **17)** Ioan 5:39. **18)** 1 Cor. 14:6, 9, 11, 12, 24, 28. **19)** Col. 3:16.

9. Regula de interpretare a Scripturii este Scriptura însăși. De aceea când apare vreo nedumerire cu privire la sensul adevărat și complet al unui pasaj din Scriptură (sens care este unic, nu multiplu), acesta trebuie căutat în [*înțeleș în lumina*] alte locuri care sunt mai clare.(20)

[*Expresia: „sens care este unic, nu multiplu” înseamnă că Scriptura nu este doar o culegere de cărți sau o colecție de scrieri importante ori „introspecții”. În calitate de Cuvânt al lui Dumnezeu, aceasta este un singur mesaj armonios fără contradicții sau confuzii. De aceea practica interpretării unui pasaj prin referire la altul este în mod sigur metoda de interpretare cea mai demnă de încredere.*]

20) 2 Pet. 1:20, 21, Fapt. 15:15, 16

10. Judecătorul suprem, prin care trebuie rezolvate [*limpezite*] toate controversele religioase, prin care trebuie analizate toate decretul conciliilor, opiniile scriitorilor antici, doctrinele oamenilor și ale persoanelor private [*cugetători individuali*], nu poate fi altul decât Sfânta Scriptură, încredințată de Duhul Sfânt. Iar noi trebuie să ne sprijinim pe [*să fim satisfăcuți de*] sentințele Scripturii, în care, astfel ancorată, credința noastră stă neclintită.(21) [*Omul firesc se încrede în opiniile și raționamentul său, însă credința creștinului se încrede în final în verdictul Scripturii.*]

21) Mat. 22:29-32b, Efes. 2:20, Fapt. 28:23.

2. DESPRE DUMNEZEU ȘI DESPRE SFÂNTA TREIME

1. Domnul Dumnezeu nostru este Unul, singurul Dumnezeu viu și adevărat;(1) a cărui subzistență este în Sine Însuși și proprie Lui Însuși;(2) *[a Cărui putere de existență izvorăște doar din El însuși, astfel încât El nu are nevoie de nimic din afara propriei Sale persoane];*

– infinit *[nelimitat sau nemărginit]* în ființa Sa și în perfecțiune, a cărei esență nu poate fi pătrunsă *[pricepută sau înțeleasă]* de nimeni altul decât de El Însuși.(3)

– El este duhul ca atare (4), cel mai curat, invizibil, necorporal, fără membre sau simțiri, *[sentimente care sunt instabile și care domină și mână persoana – ca dragostea sexuală, ura umană sau temperamentul];*

– singurul care are nemurirea *[nemurirea celorlalți izvorăște din El];*

– care locuiește într-o lumină de care nici un om nu se poate apropia,(5) care este imuabil(6) *[neschimbabil]*, imens(7) *[incomensurabil]*, veșnic(8), de nepătruns *[cu mult dincolo de imaginația sau înțelegerea omului]*, atotputernic(9), infinit în orice privință, pe deplin sfânt (10), atotînțelept, pe deplin liber, absolut în toate privințele *[adică independent, complet, neamestecat cu nimic];*

– El lucrează toate lucrurile după sfatul *[planul sau scopul]* voii Lui, voie care este imuabilă *[neschimbabilă]* și întru totul dreaptă (11), spre slava Lui Însuși(12);

– El este cel mai iubitor, plin de har, plin de milă, îndelung răbdător, bogat în bunătate și în adevăr,

– care iartă nelegiuirea *[condiția noastră de perversitate sau strâmbăciune morală]*, călcarea de lege *[rebeliune]* și păcatul *[ofensele actuale comise împotriva legii lui Dumnezeu];*

– El îi răsplătește pe cei ce-L caută cu toată grija(13) ;

– pe lângă acestea, El este pe deplin corect și teribil *[grozav]* în judecățile Lui,(14) urăște orice păcat (15) și nu va șterge nicidecum vina celui vinovat.(16)

1) 1 Cor. 8:4-6, Deut. 6:4. **2)** Ier. 10:10, Is. 48:12. **3)** Ex. 3:14. **4)** Ioan 4:24. **5)** 1 Tim. 1:17, Deut. 4:15, 16. **6)** Mal. 3:6. **7)** 1 Împ. 8:27, Ier. 23:23. **8)** Ps. 90:2. **9)** Gen. 17:1. **10)** Is. 6:3. **11)** Ps. 115:3, Is. 46:10. **12)** Prov. 16:4, Rom. 11:36. **13)** Ex. 34:6, 7, Evr. 11:6. **14)** Neem. 9:32, 33. **15)** Ps. 5:5, 6. **16)** Ex. 34:7, Naum 1:2, 3.

2. Dumnezeu, căruia Îi aparțin și care are în El Însuși viața (17), slava (18), bunătatea (19), binecuvântarea, este în El Însuși și Lui Însuși atotsuficient,

nedepinzând de nici o făptură făcută de El și neprimindu-și slava [*sau beneficiul*] de la ele (20).

– Din contră, își manifestă slava Lui Însuși în ele, prin, pentru și peste ele. El, din care, prin care, și pentru care sunt toate lucrurile, este izvorul [*sursa*] tuturor ființelor; din Care, prin Care și pentru Care toate lucrurile există și se mișcă (21) [*El este sursa, susținătorul și destinația întregii omeniri*].

– El are domnia suverană completă asupra tuturor creaturilor, ca să lucreze prin ele, pentru ele și către ele tot ceea ce-I face plăcere.(22)

– În fața Lui totul este gol și descoperit [*evident*](23), cunoștința Lui este infinită, infailibilă, și independentă de creația Lui. [*El nu depinde de îngeri sau oameni cu privire la „rapoarte” despre ce se întâmplă.*]

– De aceea, nimic nu este întâmplător [*dependent de evenimente*] sau nesigur pentru El.(24)

– El este întru totul sfânt în toate planurile [*sfaturile și scopurile*] Sale, în toate lucrările Sale (25) și în toate poruncile Sale.

– Lui I se cuvine din partea îngerilor și a oamenilor toată închinarea (26), slujirea și ascultarea, precum și orice altceva binevoiește El să le ceară, și pe care ei, ca și creaturi, le datorează Creatorului.

17) Ioan 5:26. **18)** Ps. 148:13. **19)** Ps 119:68. **20)** Iov 22:2, 3. **21)** Rom. 11:34-36. **22)** Dan. 4:25, 34, 35. **23)** Evr. 4:13. **24)** Ezec. 11:5, Fapte. 15:18. **25)** Ps. 145:17. **26)** Apoc. 5:12-14.

3. În această Ființă divină și infinită sunt trei subzistențe [*ființe sau persoane*]: Tatăl, Cuvântul (sau Fiul) și Duhul Sfânt (27).

Toți sunt una în substanță, putere și veșnicie [*eternitate*], toți posedând întreaga esență divină, esența fiind totuși nedivizată (28) [*toți sunt Dumnezeu în mod desăvârșit, totuși divinitatea nu este divizată*].

Tatăl nu a fost derivat din nici o altă ființă; El nu este născut din nimeni, nici nu provine de la nimeni.

– Fiul este născut din veșnicie de Tatăl(29).

– Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și de la Fiul (30).

– Toți trei sunt infiniți, fără început, și în consecință doar un singur Dumnezeu, care nu trebuie divizat în natura sau ființa Sa [*pentru că nu este diferență între membrii divinității*], dar care se deosebesc prin câteva proprietăți relative specifice [*adică prin rolurile lor separate și distincte*] și prin relațiile lor personale [*modul de relații familiale pe care Ei le adoptă*].

– Această doctrină a Trinității este temelia întregii noastre comuniuni cu Dumnezeu precum și a dependenței noastre liniștitoare de El. [*Dacă membrii divinității se raportează unul la celălalt într-un mod familial, aceasta ne învață*

că ține de „natura” lui Dumnezeu să cunoască și să fie cunoscut. Astfel, aceasta doctrină e temeiul în care Îl căutăm pe Domnul pentru o relație personală cu El.]

27) 1 Ioan 5:7, Mat. 28:19, 2 Cor. 13:14. **28)** Ex. 3:14, Ioan 14:11, 1 Cor. 8:6.
29) Ioan 1:14, 18. **30)** Ioan 15:26, Gal. 4:6.

3. DESPRE DECRETUL LUI DUMNEZEU

[Deciziile eterne sau voia lui Dumnezeu; directivele lui Dumnezeu;
planul etern al lui Dumnezeu]

1. Dumnezeu a decretat în Sine Însuși [*a decis de unul singur*], din veșnicie, prin sfatul cel preaînțelept și sfânt al voii Lui, în mod liber și neschimbabil, toate lucrurile care vor apărea vreodată.(1) [*Nimic nu L-a forțat în alcătuirea planurilor Sale și toate intențiile Sale vor fi împlinite fără cea mai mică modificare.*]

– Cu toate acestea, Dumnezeu nu este nici autorul păcatului și nici nu se asociază [*responsabilitate mutuală*] cu cei ce comit păcate.(2) El nu forțează voia creaturilor Lui [*nimeni nu este forțat să păcătuiască*], după cum nici nu anulează libertatea sau contingenta [*caracterul întâmplător, accidental*] cauzelor secundare, [*adică nu se opune funcționării nestingherite a legii cauzei și efectului*], ci, dimpotrivă, le stabilește.(3)

– În orânduirea tuturor lucrurilor se manifestă înțelepciunea lui Dumnezeu, rânduind toate lucrurile [*hotărând cursul evenimentelor*] precum și puterea și credințioșia Lui în ducerea la îndeplinire a decretelor Sale.(4) [*Credințioșia lui Dumnezeu înseamnă aici conformarea Lui statornică la caracterul Său sfânt și la Cuvântul Său revelat.*]

1) Is. 46:10, Efes. 1:11, Evr. 6:17, Rom. 9:15, 18. **2)** Iac. 1:13-15, 1 Ioan 1:5.
3) Fapte. 4:27, 28, Ioan 19:11. **4)** Num. 23:19, Efes. 1:3-5.

2. Cu toate că Dumnezeu știe nu doar ce va avea loc, ci și ce ar putea să aibă loc în toate condițiile posibile (5), El nu a decretat ceva, pentru că l-a prevăzut în viitor sau pentru că evenimentul respectiv ar fi avut loc [*oricum*] în anumite condiții.(6)

5) Fapte. 15:18 **6)** Rom. 9:11-18.

3. Prin decretul lui Dumnezeu, pentru manifestarea [*exprimarea și revelarea*] slavei Sale, unii oameni și îngeri sunt predestinați sau hotărâți mai

dinainte pentru viață veșnică prin Isus Cristos (7), spre lauda slavei harului Său.(8) *[adică, pentru ca să fie descoperit și lăudat harul Său glorios.]* Alții au fost lăsați să continue în păcatul lor pentru dreapta condamnare a lor, spre lauda dreptății Sale glorioase.(9) *[adică, pentru ca să fie descoperită și lăudată dreptatea Sa glorioasă.]*

7) 1 Tim. 5:21, Mat. 25:34. **8)** Efes. 1:5, 6. **9)** Rom. 9:22, 23, Iuda 4.

4. Îngerii și oamenii astfel predestinați și hotărâți mai dinainte sunt în mod particular și irevocabil orânduți *[desemnați în mod individual]*. Numărul lor este atât de sigur și de definit, încât el nu poate fi mărit sau micșorat.(10)

10) 2 Tim. 2:19, Ioan 13:18.

5. Pe acei oameni care sunt predestinați pentru viața Dumnezeu I-a ales înainte de întemeierea lumii, după planul Său veșnic și imuabil *[neschimbător]* și după sfatul Său ascuns și buna plăcere a voii Sale în Cristos, pentru slava veșnică, alegere care a izvorât doar din harul Său liber și dragostea Sa (11), fără ca vreo condiție sau cauză din partea creaturilor *[nici un factor posibil]* să-L determine la aceasta.(12) *[Nimic din persoană nu a fost luat în considerare.]*

11) Efes. 1:4, 9, 11, Rom. 8:30, 2 Tim. 1:9, 1 Tes. 5:9. **12)** Rom. 9:13-16, Efes. 2:5, 12.

6. După cum Dumnezeu i-a hotărât pe cei aleși pentru slavă prin intenția veșnică și liberă al voii Sale, tot astfel El a orânduit mai dinainte și toate mijloacele necesare *[pentru împlinirea mântuirii lor]* îndeplinirii acestui plan.(13) Astfel cei aleși, fiind căzuți în Adam,

– sunt răscumpărați de Cristos (14),

– sunt chemați în mod eficace la credința în Cristos, prin Duhul care lucrează la vremea potrivită. – sunt justificați *[socotiți neprihăniți]*, înfiați, sfințiți (15)

– și păziți de puterea Lui, prin credință pentru mântuire.(16)

– nu există alții, răscumpărați de Cristos, sau chemați eficient, îndreptățiți, înfiați, sfințiți și mântuiți, decât cei aleși.(17)

13) 1 Pet. 1:2, 2 Tes. 2:13. **14)** 1 Tes. 5:9, 10. **15)** Rom. 8:30, 2 Tes. 2:13.

16) 1 Pet. 1:5. **17)** Ioan 10:26; 17:9; 6:64.

7. Doctrina acestui înalt mister al predestinării trebuie mântuită cu cea mai mare prudentă *[înțelepciune]* și grijă pentru ca oamenii, luând seama la voia lui Dumnezeu revelată în Cuvântul Său și supunându-se acesteia în ascultare, pe baza certitudinii chemării lor eficace *[experiența mântuirii de către*

ei], să fie deplin siguri de faptul că au fost aleși din veșnicie (18) [securitatea lor eternă].

Această doctrină constituie un motiv de laudă,(19) reverență și admirație față de Dumnezeu, precum și de umilință (20), sânguință și consolare deplină [mângâiere deosebită] pentru toți cei ce ascultă cu sinceritate de Evanghelie.(21)

18) 1 Tes. 1:4, 5, 2 Pet. 1:10. **19)** Efes. 1:6, Rom. 11:33. **20)** Rom. 11:5, 6, 20. **21)** Luca 10:20.

4. DESPRE CREAȚIE

1. La început, Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt(1) a găsit cu cale ca, pentru manifestarea [exprimarea și revelarea] slavei puterii Lui veșnice (2), a înțelepciunii și bunătății Lui, să creeze sau să facă lumea și toate lucrurile din ea, pe cele văzute și nevăzute, pe durata a șase zile, toate cele create fiind foarte bune.(3)

1)Ioan 1:2, 3, Evrei 1:2, Iov 26:13. **2)** Rom. 1:20. **3)** Col. 1:16, Gen. 1:31.

2. După ce Dumnezeu a făcut toate celelalte creaturi, El l-a creat pe om, bărbat și femeie (4), și i-a înzestrat cu rațiune și suflete nemuritoare (5), făcându-i capabili de viață în părtășie cu Dumnezeu, viață pentru care au fost creați.

– Ei au fost creați după chipul lui Dumnezeu în cunoștință, neprihănire și adevărată sfințenie (6), având Legea lui Dumnezeu înscrisă în inimile lor (7), și puterea de a o împlini.

– Totuși, lor le-a fost lăsată și posibilitatea de a comite călcarea de lege, fiind lăsați în libertatea voinței proprii, supusă schimbării (8) [liberi de a se răzvrăti – prin urmare potențial instabili].

4) Gen. 1:27. **5)** Gen. 2:7. **6)** Ecl. 7:29, Gen. 1:26. **7)** Rom. 2:14-15. **8)** Gen. 3:6.

3. Pe lângă Legea scrisă în inimile lor, ei au primit și porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului.(9) Și cât timp au ascultat această poruncă, ei au fost fericiți în părtășia lor cu Dumnezeu și au avut stăpânire [și control] asupra tuturor celorlalte viețuitoare.(10)

9) Gen. 2:17. **10)** Gen. 1:26, 28.

5. DESPRE PROVIDENȚA DIVINĂ

[Supravegherea și îngrijirea binevoitoare a lui Dumnezeu]

1. Dumnezeu, bunul Creator al tuturor lucrurilor, în înțelepciunea și puterea Lui infinită, susține, conduce, dispune de și guvernează toate ființele și lucrurile(1), de la cele mai mari până la cele mai mici(2), prin providența Lui cea înțeleaptă și sfântă, înspre scopul pentru care au fost create. *[Dumnezeu îi guvernează și se îngrijește de ei ca să îplinească scopul pentru care au fost creați.]*

– Dumnezeu guvernează *[ca să îplinească acest scop]* conform preștiinței Lui infailibile și sfatului liber și neschimbabil al voinței Sale,

– spre lauda slavei înțelepciunii, puterii, dreptății, bunătății și milei Sale nemărginite (3). *[Această ultimă expresie este „ținta” sau scopul pentru care au fost create toate fapăturile – pentru ca trăsăturile lui Dumnezeu să fie evidențiate și revelate, și pentru ca Dumnezeu să fie glorificat.]*

1) Evrei 1:3, Iov 38:11, Is. 46:10,11, Ps. 135:6. 2) Mat. 10:29-31.

3) Efes.1:11.

2. Chiar dacă în relație cu preștiința și decretul *[planul]* lui Dumnezeu, care constituie Cauza Primară, toate lucrurile urmează să aibă loc imuabil și infailibil(4), așa încât nu este nici un lucru care să se întâmple oamenilor în mod accidental *[la întâmplare]* sau fără providența Lui(5), totuși, prin aceeași providență, El a ordonat ca acestea să se întâmple conform principiului cauzelor secundare, fie în mod necesar, fără constrângere, sau contingent *[la întâmplare, accidental]*(6). *[El aranjează și permite să aibă loc evenimente în urma acțiunii cauzelor secundare, de exemplu legile naturii sau acțiunile libere și independente ale omului sau acțiunile forțelor pieții, sau prin legea „cauzei și efectului”. Dumnezeu se folosește de și lucrează prin astfel de mijloace pentru a face să se îplinească scopurile Sale.]*

4) Fapte 2:23. 5) Prov. 16:33. 6) Gen. 8:22.

3. Dumnezeu, în providența Lui obișnuită, se folosește de diferite mijloace(7) *[la care ne-am referit tocmai la (2)]*. Totuși, El este liber să lucreze fără ele(8), sau deasupra lor, (9)sau împotriva lor(10), după plăcerea Sa. *[El poate trece peste legile naturii, împrejurări și decizii umane după plăcerea Sa.]*

7) Fapte 27:31, 44, Is. 55:10, 11. 8) Osea 1:7. 9) Rom. 4:19-21. 10) Dan. 3:27.

4. Tăria atotputernică, înțelepciunea nepătrunsă și bunătatea infinită a lui Dumnezeu se manifestă [*exprimate atât de complet*] în providența Lui în așa măsură, încât sfatul [*planul*] Său hotărât se extinde chiar până la prima cădere în păcat, precum și la celelalte fapte păcătoase ale îngerilor și ale oamenilor (11),

– aceasta nu doar printr-o simplă permisiune, ci printr-o formă de permisiune în care El a inclus limitele cele mai înțelepte și puternice și alte mijloace pentru îngrădirea și controlarea păcatului. Aceste limitări diferite au fost rânduite de Dumnezeu ca în final să se îplinească cele mai sfinte scopuri ale Sale (13).

– Aceasta are loc în așa fel încât păcătoșenia îngerilor și a oamenilor provine doar de la ei înșiși, și nu de la Dumnezeu care fiind sfânt și drept, nu este și nici nu poate fi autorul sau Cel ce aprobă păcatul(14).

11) Rom. 11:32-34, 2 Sam. 24:1, 1 Cron 21:1. **12)** 2 Împ. 19:28, Ps. 76:10,

13) Gen. 50:20, Is. 10:6, 7, 12. **14)** Ps. 50:21, 1 Ioan 2:16.

5. Dumnezeu cel preaînțelept, drept și plin de har îi lasă deseori pe copiii Lui, pentru un timp, în voia coruptă a inimilor lor, să fie ispitiți în felurite căi, pentru a-I muștra din cauza păcatelor lor comise sau ca să le descopere tăria ascunsă a stricăciunii lor și înșelăciunea inimilor lor, pentru ca ei să se smerească. De asemenea, El îngăduie aceste lucruri ca să-I ridice la o mai strânsă și constantă dependență de El pentru sprijin și pentru a-I face mai veghetori împotriva tuturor prilejurilor de păcătuire în viitor, precum și pentru alte scopuri finale drepte și sfinte(15).

Deci ceea ce se întâmplă fiecăruia dintre aleșii Săi este cu hotărârea Lui, pentru slava Lui și binele lor(16).

15) 2 Cron. 32:25-31, 2 Cor. 12:7-9. **16)** Rom. 8:28.

6. Cât despre acei oameni răi și stricați, pe care Dumnezeu, ca și drept judecător, îi orbește și împietrește din cauza păcatele lor trecute(17), El își retrace harul Său, prin care ei ar fi putut să fie iluminați în mintea lor și convingși în inima lor(18). Și nu doar atât, ci câteodată El le retrace darurile pe care le-au avut(19) și îi expune la asemenea situații [*sau lucruri*], încât stricăciunea lor să dea naștere păcatului(20). [*Ei se vor folosi îndată de oportunitatea de a păcătuți când se află în fața acesteia.*]

– Dumnezeu îi lasă pradă propriilor lor poftă, ispitelor lumii și puterii lui Satan(21). Astfel ei ajung să-și împietrească inimile, [*chiar dacă se află*] sub aceleași influențe pe care Dumnezeu le folosește la alții pentru a le înmuia inimile(22).

17) Rom. 1:24-28; 11:7, 8. **18)** Deut. 29:4. **19)** Mat. 13:12. **20)** Deut. 2:30, 2 Împ. 8:12, 13. **21)** Ps. 81:11, 12, 2 Tes. 2:10-12. **22)** Exod 8:15, 32, Is. 6:9, 10, 1 Pet 2:7, 8.

7. Tot așa cum providența lui Dumnezeu se întinde în mod general asupra întregii creații, în mod special ea are ca obiect Biserica Lui [*poporul Său*], căreia îi pune la dispoziție toate lucrurile pentru binele ei(23).

23) 1 Tim. 4:10, Amos 9:8, 9, Is. 43:3-5.

6. DESPRE CĂDEREA OMULUI, DESPRE PĂCAT ȘI PEDEAPSA PENTRU ACESTA

1. Cu toate că Dumnezeu l-a creat pe om neprihănit și perfect și l-a dat o lege dreaptă, care i-a asigurat viața în urma păzirii ei, și cu toate că Dumnezeu l-a avertizat că va muri dacă o va călca(1), totuși omul nu a rămas mult în această poziție de slavă.

– Satan s-a folosit de șiretenia șarpelui pentru a o seduce pe Eva, ca apoi prin ea să-l seducă pe Adam. Când au mâncat din fructul oprit, ei au călcat voit și fără nici o constrângere legea creației lor și porunca ce le-a fost dată(2).

– Dumnezeu, conform sfatului [*scopului*] Său înțelept și sfânt a găsit cu cale să îngăduie acest lucru și să-l orânduiască spre propria Sa glorie.

1) Gen. 2:16, **17)** Gen. 3:12, 13, **2)** Cor. 11:3.

2. Prin acest păcat, primii noștri părinți au căzut de la neprihănirea lor originală și de la părtășia cu Dumnezeu, și noi, în ei, de asemenea. [*Noi am căzut împreună cu ei, făcând parte din aceeași rasă.*] Acest fapt a adus moartea asupra tuturor(3). Toți oamenii au devenit morți în păcat(4), și stricați în totalitate, în toate facultățile și părțile sufletului și ale trupului. (5)

3) Rom. 3:23 **4)** Rom. 5:12 etc. **5)** Tit 1.15, Gen. 6:5, Ier. 17:9, Rom. 3:10-19.

3. Fiindcă ei sunt părinții rasei umane și întrucât prin hotărârea lui Dumnezeu ei reprezintă și stau în locul omenirii întregi, vina păcatului a fost imputată și natura coruptă a fost transmisă [*atribuită*] întregii posterități, tuturor celor ce descind din ei în mod natural(6) [*prin naștere*]. Descendenții lor sunt concepuți în păcat(7) și sunt, în mod natural, copii ai mâniei(8), slujitorii păcatului, supuși morții(9) și tuturor celorlalte stricăciuni spirituale, temporale și veșnice. Din această stare ei pot fi eliberați doar de Domnul Isus.(10)

6) Rom. 5:12-19, 1 Cor 15:21, 22, 45, 49. **7)** Ps. 51:5, Iov 14:4 **8)** Efes. 2:3
9) Rom. 6:20; 5:12 **10)** Evr. 2:14, 15, 1 Tes 1:10.

4. Din această corupție originară, din cauza căreia suntem complet incapabili [*să facem binele*] și inapți de a face binele, gata să ne opunem [*înversunați și antagoniști*] întotdeauna binelui și total înclinați spre orice rău(11) provin toate călcările de lege efective(12).

11) Rom. 8:7, Col. 1:21 **12)** Iac. 1:14, 15, Mat. 15:19.

5. Această stricăciune a firii rămâne și în cei regenerați [*născuți din nou*] de-a lungul vieții lor în această lume(13) și, cu toate că firea este iertată și mortificată [*făcut să moară*] prin Cristos, totuși această fire stricată, cât și toate impulsurile [*inițiativele, eforturile, ispitele*] ei sunt cu adevărat și de drept considerate păcătoase (14).

13) Rom. 7:18, 23. Ecl. 7:20, 1 Ioan 1:8 **14)** Rom. 7:23-25, Gal. 5:17.

7. DESPRE LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU

1. Distanța dintre Dumnezeu și creația Lui este așa de mare, încât, chiar dacă făpturile Lui înzestrate cu rațiune [*cărora li s-a dat capacitatea de a raționa*] Îi datorează ascultare, ca și Creator al lor, totuși ele nu ar fi putut primi răsplata vieții decât printr-o condescență voluntară a lui Dumnezeu, pe care El a găsit cu cale să o exprime în formă de legământ.(1)

1) Luca 17:10, Iov 35:7, 8.

2. În plus, cu omul care prin căderea lui s-a pus sub blestemul Legii, Domnul a găsit cu cale să facă un legământ al harului(2), prin care să ofere păcătoșilor, fără plată, viața și mântuirea prin Isus Cristos, cerându-le credința în El pentru mântuirea lor(3). El a făgăduit să dea Duhul Său cel Sfânt tuturor celor rânduiți pentru viața veșnică, spre a-i face dornici și capabili să creadă(4).

2) Gen. 2:17, Gal. 3:10, Rom. 3:20, 21. **3)** Rom. 8:3, Marc. 16:15, 16, Ioan 3:16, **4)** Ezech. 36:26, 27, Ioan 6:44, 45, Ps. 110:3.

3. Acest legământ este revelat în Evanghelie și în primul rând a fost prezentat lui Adam, în făgăduința mântuirii prin sămânța femeii(5) și apoi, prin etape ulterioare, a ajuns până la descoperirea lui completă din Noul Testament(6). Acest legământ este întemeiat pe tranzacția legământului etern între Tatăl și Fiul cu privire la răscumpărarea celor aleși(7). Doar în virtutea harului [*îndurare*

și favoare nemeritată] acestui legământ este posibil ca toți aceia dintre urmașii lui Adam, care au căzut și au fost mântuiți, să obțină viața și nemurirea binecuvântată [*fericită*]. Aceasta are loc datorită faptului că, în starea de acum, omul este total incapabil de a fi acceptat de Dumnezeu în aceleași condiții ca Adam, când se găsea în starea de inocență(8).

5) Gen. 3:15 6) Evr. 1:1 7) 2 Tim. 1:9, Tit 1:2. 8) Evrei. 11:6, 13, Rom. 4:1-2 etc, Fapte. 4:12, Ioan 8:56.

8. DESPRE CRISTOS ȘI LUCRAREA LUI DE MIJLOCIRE

1. Dumnezeu a găsit cu cale în planul Său etern să aleagă și să orânduiască [*să numească*] pe Domnul Isus Cristos, singurul Său Fiu, în conformitate cu legământul dintre Ei, ca El să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om(1). El este Prorocul(2) [*Învățătorul*], Preotul(3) [*Mijlocitorul*] și Împăratul(4), Capul și Mântuitorul Bisericii Sale(5), Moștenitorul tuturor lucrurilor(6) și Judecătorul lumii(7). Dumnezeu I-a dăruit din veșnicie un popor care să fie sămânța Lui [*copiii Săi*] și care, la vremea potrivită, să fie răscumpărat de El, chemat, justificat [*socotit neprihănit*], sfințit și glorificat(8).

[Răscumpărat = cumpărat din robie cu sângele scump al lui Cristos. Chemat = chemarea personală și irezistibilă a Păstorului. Justificat = declarat neprihănit și iertat înaintea lui Dumnezeu. Sfințit = vindecat și schimbat spre sfințenie prin puterea Lui. Glorificat = în final transformat și investit cu frumusețe perfectă când este înălțat la gloria cerului.]

1) Is. 42:1, 1 Pet. 1:19, 20. 2) Fapt. 3:22. 3) Evr. 5:5, 6. 4) Ps. 2:6, Luca 1:33. 5) Efes. 1:22, 23. 6) Evr. 1:2. 7) Fapte 17:31. 8) Is. 53:10, Ioan 17:6, Rom. 8:30.

2. Fiul lui Dumnezeu este a doua persoană din Sfânta Treime, fiind Dumnezeu cu adevărat și veșnic, strălucirea slavei Tatălui, de aceeași substanță [*sau esență*] și egal cu El,

– Cel care a făcut lumea, care susține și conduce toate lucrurile pe care le-a făcut.

– La împlinirea vremurilor [*timpul stabilit dinainte de către Divinitate*], El a luat asupra Lui natura umană, cu toate proprietățile și infirmitățile ei caracteristice(9), cu excepția păcatului(10).

– El a fost zămislit de Duhul Sfânt în pântecul fecioarei Maria, atunci când Duhul Sfânt S-a pogorât asupra ei și puterea Celui Prea Înalt a umbrit-o.

Astfel El S-a născut din femeie, din seminția lui Iuda, din sămânța lui Avraam și a lui David, după cum zice Scriptura(11).

– Astfel cele două naturi întregi, perfecte și distincte au fost unite inseparabil într-o singură persoană, fără ca ele să se poată transforma una într-alta, să se poată amesteca sau confunda.

– Persoana aceasta este Dumnezeu cu adevărat și Om cu adevărat, și totuși un singur Cristos, singurul mijlocitor între Dumnezeu și om(12).

[„fără ca ele să se poată transforma una într-alta” înseamnă că natura divină a lui Cristos nu a fost transformată în umanitate, ci aceasta din urmă a fost adăugată celei divine. Amestecarea înseamnă aici că cele două naturi nu se puteau amesteca. De asemenea, nu avuse loc confundarea; cu alte cuvinte, nu a fost nici o disfuncțiune, contradicție sau incompatibilitate cu ocazia unirii celor două naturi.]

9) Ioan 1:1,14, Gal. 4:4. **10)** Rom. 8:3, Evr. 2:14-17; 4:15. **11)** Mat. 1:22, 23, Luca 1:27, 31, 35. **12)** Rom. 9:5, 1 Tim. 2:5.

3. Domnul Isus, în natura Sa umană astfel unită cu cea divină, în persoana Fiului, având ascunse în El toate bogățiile înțelepciunii și ale științei(13), a fost sfințit și uns [*fără limite*] cu Duhul Sfânt, care I-a fost dat fără măsură(14). Tatăl a găsit cu cale ca în El să locuiască toată plinătatea(15), cu scopul ca El, fiind sfânt, nevinovat, nepătat(16) și plin de har și de adevăr(17), să fie pregătit pe deplin pentru a îndeplini [*executa*] slujba [*funcția*] de Mijlocitor și Garant(18), o poziție și slujbă pe care nu Și-a luat-o El însuși, ci la care a fost chemat de Tatăl(19), care I-a dat în mână toată puterea [*ca Împărat al pământului întreg*] și judecata [*omenirii*] și L-a însărcinat să le execute(20).

13) Ps. 45:7, Fapte 10:38, Ioan 3:34 **14)** Col.2:3. **15)** Col. 1:19. **16)** Evr. 7:26. **17)** Ioan 1:14 **18)** Evr. 7:22. **19)** Evr. 5:5. **20)** Ioan 5:22, 27, Mat. 28:18, Fapte 2:36.

4. Domnul Isus a luat cu bunăvoință această slujbă și activitate de Mediator și de garant(21), pentru a cărei îndeplinire S-a născut sub Lege [*supus Legii*](22), pe care a împlinit-o cu desăvârșire și S-a supus pedepsei cuvenite nouă, pedeapsă pe care noi ar fi trebuit să o purtăm și să o suferim(23). El a fost făcut păcat și blestem pentru noi(24), a suferit în sufletul Său cel mai apăsător necaz și în trupul Său cea mai dureroasă suferință [*posibilă*](25). El a fost răstignit, a murit și a ajuns în starea de neînsuflețire, fără însă a suferi putrezirea(26). A treia zi, El a înviat din morți(27), având același trup în care a suferit (28), trup în care a și fost înălțat la cer (29), unde stă la dreapta Tatălui și

mijlocește [pentru poporul Său](30). El se va întoarce la sfârșitul lumii să judece oamenii și îngerii(31).

21) Ps. 40:7, 8, Evr. 10:5-10, Ioan 10:18. **22)** Gal. 4:4, Mat. 3:15. **23)** Gal. 3:13, Is. 53:6, 1 Pet. 3:18. **24)** 2 Cor. 5:21. **25)** Mat. 26:37, 38, Luca 22:44, Mat. 27:46. **26)** Fapte 13:37. **27)** 1 Cor. 15:3, 4. **28)** Ioan 20:25, 27. **29)** Mar. 16:19, Fapte 1:9-11. **30)** Rom. 8:34, Evr. 9:24. **31)** Fapte 10:42, Rom. 14:9, 10, Fapt. 1:11, 2 Pet. 2:4.

5. Prin ascultarea Sa desăvârșită și jertfa de Sine pe care, prin Duhul cel Veșnic El a adus-o o dată [adică o dată pentru totdeauna] lui Dumnezeu, Domnul Isus a satisfăcut pe deplin dreptatea lui Dumnezeu(32), a obținut împăcarea și a câștigat o moștenire veșnică în Împărăția cerurilor pentru toți aceia pe care Tatăl I-a dat(33).

32) Evr. 9:14; 10:14, Rom. 3:25, 26, **33)** Ioan 17:2, Evr. 9:15.

6. Cu toate că prețul răscumpărării a fost plătit faptic de Cristos doar după întrupare, totuși calitatea, eficacitatea [efectul sigur sau rezultatul] și beneficiul acesteia au fost comunicate succesiv celor aleși în toate vremurile, de la începutul lumii. Aceasta a avut loc în și prin acele promisiuni, tipuri și jertfe în care El a fost revelat, și a fost făcut cunoscut [descriș sau evidențiat] ca fiind sămânța femeii, Cel care avea să distrugă capul șarpelui [urmașul lui Adam care urma să distrugă diavolul și păcatul](34) și Mielul care a fost jertfit de la întemeierea lumii(35). El este același, ieri, astăzi și în veci de veci(36).

34) 1 Cor. 4:10, Evr. 4:2, 1 Pet. 1:10, 11. **35)** Apoc. 13:8 **36)** Evr. 13:8

7. În lucrarea de mijlocire, Cristos a acționat conform ambelor Sale naturi, fiecare dintre acestea împlinind acele aspecte care Îi sunt proprii [potrivite]. Totuși, datorită unității persoanei Sale, ceea ce este propriu [aplicabil strict] unei naturi este câteodată atribuit în Scriptură celeilalte naturi(37).

[Textele doveditoare indicate mai jos sunt cazuri concrete. Într-unul se spune că Fiul Omului pogoară din cer, deși strict vorbind El nu fusese Fiul Omului înainte de momentul întrupării. În celălalt exemplu se spună că Dumnezeu a vărsat sângele Său.]

37) Ioan 3:13, Fapte 20:28

8. Pentru toți aceia pentru care Cristos a obținut răscumpărarea veșnică, El o aplică și o comunică în mod sigur și eficace. El mijlocește pentru ei(38), îi unește cu Sine prin Duhul Său, le descoperă în Cuvânt și prin el taina mântuirii,

îi îndeamnă să creadă și să asculte(39), le conduce inimile prin Cuvânt și Duh(40) și învinge, prin atotputernica tărie și înțelepciune a Lui, pe toți vrăjmașii [*care ar dori să le ia viața veșnică*] lor(41). Aceasta are loc în căi și moduri ce sunt în armonie [*perfect consecvente*] cu minunata și nepătrunsa Lui dispensație [*administrarea Sa înfinit de înțeleaptă a lumii*], toate provenind din harul Său fără plată și absolut [*total*], fără ca vreo condiție văzută dinainte în ei [cei aleși] să le poată procura(42). [*Cristos nu ne mântuie pentru că El a prevăzut o faptă meritorie sau un răspuns al credinței venit din partea persoanei care urmează să fie mântuită. Nu există nici un merit sau răspuns în nici unul dintre păcătoși. Cristos mântuie necondiționat.*]

38) Ioan 6:37; 10:15, 16; 17:9, Rom. 5:10. **39)** Ioan 17:6, Efes. 1:9, 1 Ioan 5:20. **40)** Rom. 8:9- 14. **41)** Ps. 110:1, 1 Cor. 15:25, 26. **42)** Ioan 3:8, Efes. 1:8.

9. Această slujbă de Mijlocitor între Dumnezeu și om este proprie exclusiv lui Cristos [*aparține exclusiv lui Cristos*], care este Proroc, Preot și Împărat al Bisericii lui Dumnezeu. Ea nu poate fi transferată în întregime sau în parte altor persoane(43). [*Sfinții, îngerii, bisericile sau preoții nu pot avea parte din funcția de mijlocitor a lui Cristos.*]

43) 1 Tim. 2:5.

10. Numărul și ordinea slujbelor [*Proroc-Preot-Împărat*] sunt esențiale. Astfel, din cauza neștiinței noastre avem nevoie de slujba Sa de proroc(44). În starea noastră de înstrăinare față de Dumnezeu și de imperfecțiune chiar și a celor mai bune fapte ale noastre, avem nevoie de slujba Sa de preot, ca să ne împace cu Dumnezeu și să ne prezinte înaintea Lui, vrednici de a fi primiți(45). În starea noastră de împotrivire și completă incapacitate de a ne întoarce la Dumnezeu, precum și pentru izbăvirea și paza noastră în fața vrăjmașilor noștri spirituali, avem nevoie de slujba Sa de Împărat, prin care să ne convingă, supună, atragă, susțină, elibereze și să ne păstreze pentru Împărăția Lui veșnică(46).

44) Ioan 1:18. **45)** Col. 1:21, Gal. 5:17. **46)** Ioan 16:8, Ps. 110:3, Luca 1:74,75.

9. DESPRE VOINȚA LIBERĂ

1. Dumnezeu a înzestrat voința omului, în mod natural, cu libertate și cu puterea de a alege și de a acționa conform opțiunilor sale. Această voință nu

este forțată sau determinată, prin vreo necesitate firească [*orice constrângere innăscută*], să săvârșească binele sau răul(1).

1) Mat. 17:12, Iac. 1:14, Deut. 30:19.

2. În starea lui [*originară*] de inocență omul a avut libertatea și puterea să voiască și să înfăptuiască ceea ce era bun și plăcut lui Dumnezeu(2), dar era instabil [*nestatornic*], astfel încât putea cădea din această stare(3) [*libertatea totală includea inevitabil un element de instabilitate – libertatea de a cădea dacă alegea să nu asculte.*]

2) Ecl. 7:29. **3)** Gen. 3:6.

3. Prin căderea în starea de păcat, omul a pierdut toată capacitatea voinței sale de a face binele spiritual care însoțește mântuirea(4). Astfel omul firesc [*opusul omului spiritual*], fiind deja împotrivor [*opus*] binelui și mort în păcat(5), nu este capabil prin puterea lui însuși să se convertească pe sine și nici să se pregătească pentru convertire(6) [*nici s-o dorească sau s-o caute*].

4) Rom. 5:6; 8:7. **5)** Efes. 2:1-5. **6)** Tit 3:3-5, Ioan 6:44.

4. Când Dumnezeu convertește un păcătos și îl transferă [*mută*] în starea de har, El îl și eliberează din robia păcatului, starea firească în care acesta se găsea(7). Apoi Dumnezeu îi dă, doar prin harul Său, capacitatea de a dori și de a înfăptui liber binele spiritual(8). Totuși, datorită corupției care încă rămâne în el, omul nu poate îndeplini perfect binele și nici nu poate dori numai binele. El mai are voința îndreptată și spre ceea ce este rău(9). [*În timp ce voința unei persoane convertite nu este încă desăvârșită, ea este restaurată, adică îmbunătățită în mare măsură. Înainte de convertire, voința nu are dorința sau puterea de a face binele spiritual.*]

7) Col. 1:13, Ioan 8:36. **8)** Fil. 2:13. **9)** Rom. 7:15-23.

5. Voința omului va fi făcută perfectă și pentru totdeauna [*neschimbabil*] liberă în vederea binelui doar în starea de glorie(10).

10) Efes. 4:13.

10. DESPRE CHEMAREA EFECTIVĂ

[Chemarea eficientă, irezistibilă din partea lui Dumnezeu]

1. Dumnezeu a găsit cu cale ca, pe cei ce El i-a predestinat pentru viață, la vremea potrivită și hotărâtă de El să-I cheme în mod eficace prin Cuvântul Său și prin Duhul Său(1). El îi cheamă din starea de păcat și de moarte, în care erau din fire, la har și la mântuire în Isus Cristos(2). El le luminează mințile din punct de vedere spiritual și pentru mântuire, ca astfel să poată înțelege lucrurile lui Dumnezeu(3). El le ia inima de piatră și o înlocuiește cu una de carne(4), le reînnoiește voința și, prin tăria Lui atotputernică, îi determină să dorească și să caute binele. El îi atrage efectiv la Cristos(5), în așa fel încât ei să vină în mod liber, deoarece harul Său l-a făcut să dorească acest lucru(6).

1) Rom. 8:30; 9:7, Efes. 1:10, 11, 2 Tes. 2:13, 14. **2)** Efes. 2:1-6. **3)** Fapte 26:18, Efes. 1:17, 18. **4)** Ezec. 36:26. **5)** Deut. 30:6. Ezec. 36:27, Efes. 1:19. **6)** Ps. 110:3, Cânt. 1:4.

2. Această chemare efectivă izvorăște doar din harul gratuit și special al lui Dumnezeu, pe care El îl dă fără plată, nu datorită vreunui merit văzut mai dinainte în om, nici datorită vreunei puteri sau vreunui agent [*calitate sau acțiune*] al creaturii, care este totalmente pasiv în această chestiune (7). Omul este mort în păcate și nelegiuit până când Duhul sfânt îl revigorează [*aduce la viață*] și îl reînnoiește(8). Astfel omul este făcut capabil să răspundă acestei chemări și să îmbrățișeze harul oferit și transmis prin ea. Această forță împuternicitoare nu este cu nimic inferioară celei care l-a înviat din morți pe Cristos(9).

7) 2 Tim. 1:9, Efes. 2:8. **8)** 1 Cor. 2:14, Efes. 2:5, Ioan 5:25. **9)** Efes. 1:19, 20

3. Nou-născuții care mor în pruncie sunt regenerați și mântuiți de Cristos prin Duhul(10), care lucrează când, unde și precum dorește. (11) La fel se întâmplă cu toate celelalte persoane alese care nu pot fi chemate vizibil prin lucrarea Cuvântului.

10) Ioan 3:3-6; **11)** Ioan 3:8.

4. Ceilalți nu sunt aleși, cu toate că pot fi chemați prin lucrarea Cuvântului și pot avea unele dovezi ale lucrării Duhului (12) [*o măsură de înțelegere și convingere*]; totuși, pentru că nu sunt atrași în mod efectiv de Tatăl, ei nu vor dori, nici nu vor putea să vină cu adevărat la Cristos. În consecință ei nu pot fi mântuiți(13). Cu atât mai puțin pot fi mântuiți cei care nu primesc credința

creștină pentru mântuire, chiar dacă își cârmuiesc cu multă grijă viețile după lumina naturii [*înțelegerea lor naturală*] și legea religiei pe care o profesază(14).

12) Mat. 22:14; 13:20, 21; Evr. 6:4, 5. **13)** Ioan 6:44, 45, 65, 1 Ioan 2:24, 25.
14) Fapte 4:12, Ioan 4:22; 17:3.

11. DESPRE JUSTIFICARE

[Actul lui Dumnezeu de a-l declara neprihănit pe cel credincios]

1. Pe aceia pe care Dumnezeu i-a chemat efectiv, El i-a și justificat în mod generos(1), nu prin infuzia neprihănirii în ființa lor, ci prin iertarea păcatelor lor și prin declararea și acceptarea lor ca fiind neprihăniți(2). Justificarea are loc nu datorită vreunui lucru pe care Dumnezeu l-a adus la îndeplinire în ei sau pe care ei să-l fi făcut, ci în exclusivitate pentru meritele lui Cristos(3). Ei sunt justificați nu pentru că Dumnezeu le socotește credința în sine sau actul de a crede sau oricare altă dovadă de ascultare cerută de Evanghelie drept neprihănire a lor. Ei sunt justificați întru totul și doar pentru că Dumnezeu le atribuie [*le socotește ca neprihănire*] neprihănirea lui Cristos. El le atribuie perfecta ascultare activă a lui Cristos față de întreaga Lege, precum și ascultarea Lui pasivă în moarte (4). Ei primesc justificarea prin credință și se odihnesc în [*depind de*] El. Ei nu posedă sau produc această credință, ci ea este darul lui Dumnezeu(5).

1) Rom. 3:24; 8:30. **2)** Rom.4:5-8, Efes. 1:7. **3)** 1 Cor. 1:30, 31, Rom. 5:17-19, Efes 2:8-10 **4)** Filip. 3:8, 9, **5)** Ioan 1:12, Rom. 5:17.

2. Credința care primește neprihănirea lui Cristos și depinde de El este singurul instrument al justificării (6). Totuși, credința nu vine singură în persoana justificată [*nu este singura evidență a mântuirii*], ci este întotdeauna însoțită de toate celelalte haruri [*calități*] mântuitoare. Ea nu este o credință moartă, ci lucrează prin dragoste(7) [*și este, din acest motiv, plină de recunoștință iubitoare față de Dumnezeu, devotată în smerenie Lui și iubește să-L facă cunoscut*].

6) Rom. 3:28. **7)** Gal. 5:6, Iac. 2:17-26.

3. Prin ascultarea și moartea Sa, Cristos a absolvit de datorii pe toți cei ce sunt justificați. Prin jertfa Sa în sângele crucii, El a plătit, în locul lor, prețul pe care ei trebuiau să-l plătească. El a satisfăcut pentru ei justiția lui Dumnezeu, în mod adecvat [*specific*], real și deplin(8). Întrucât Cristos a fost dat de Tatăl pentru ei, iar ascultarea Lui și actul de satisfacere au fost acceptate pentru ei,

ambele în mod liber și nu pentru ceea ce era în prealabil în ei(9), justificarea lor a avut loc doar datorită harului Său liber și fără plată, pentru ca atât dreptatea perfectă, cât și harul bogat al lui Dumnezeu să fie slăvite în justificarea celor păcătoși(10).

8) Evr. 10:14, 1 Pet. 1:18, 19, Isa. 53:5, 6. **9)** Rom. 8:32, 2 Cor. 5:21. **10)** Rom. 3:26, Efes. 1:6, 7; 2:7

4. Din veșniciei Dumnezeu a decretat [*a decis, a hotărât*] să justifice pe toți cei aleși(11), iar la vremea potrivită Cristos a murit pentru păcatele lor și a înviat ca dovadă a justificării lor(12). Cu toate acestea ei nu sunt justificați în mod personal până când, la vremea potrivită, Duhul Sfânt Îl aplică pe Cristos vieții lor(13).

11) Gal. 3:8, 1 Pet. 1:2, 1 Tim. 2:6. **12)** Rom. 4:25. **13)** Col. 1:21, 22, Tit 3:4-7.

5. Dumnezeu continuă să ierte păcatele celor justificați(14) și cu toate că ei nu pot cădea niciodată din starea de justificare (15), totuși, prin păcatul lor ei pot stârni supărarea părintească a lui Dumnezeu(16). În această situație, strălucirea feței lui Dumnezeu peste ei nu este restabilită până când ei nu se smeresc, își mărturisesc păcatele, își cer iertare și își reînnoiesc a lor [*umblare consecventă în*] credință și pocăință(17).

14) Mat. 6:12, 1 Ioan 1:7-9. **15)** Ioan 10:28. **16)** Ps. 89:31-33. **17)** Ps. 32:5, Ps. 51, Mat. 26:75.

6. Justificarea credincioșilor în timpul Vechiului Testament a fost, sub toate aceste aspecte, una și aceeași cu justificarea credincioșilor aflați sub Noul Testament(18).

18) Gal. 3:9, Rom. 4:22-24.

12. DESPRE ÎNFIERE

1. Pe toți cei justificați Dumnezeu a binevoit să-i facă părtași [*participanți*] harului înfierii în și pentru meritele lui Isus Cristos, singurul Său Fiu(1). Prin acest har ei sunt cuprinși în numărul copiilor lui Dumnezeu, de ale căror libertăți și privilegii se bucură(2). Ei au Numele Lui pus peste ei(3), primesc Duhul înfierii(4), au intrare la tronul harului cu îndrăzneală, sunt îndreptățiți să strige Ava, adică Tată(5), sunt sub îndurarea Lui(6) [*cuprinși în grija și dragostea Lui*], protejați(7), supravegheați(8) și, ca de un tată, disciplinați de El(9), dar

niciodată lepădați(10). În calitate de moștenitori, ei sunt pecetluiți pentru ziua răscumpărării(11) și moștenesc promisiunile mântuirii veșnice(12).

1) Efes. 1:5, Gal. 4:4, 5. **2)** Ioan 1:12, Rom. 8:17. **3)** 2 Cor. 6:18, Apoc. 3:12.
4) Rom. 8:15. **5)** Gal. 4:6, Efes. 2:18. **6)** Ps. 103:13. **7)** Prov. 14:26. **8)** 1 Pet. 5:7. **9)** Evr. 12:6. **10)** Is. 54:8, 9, Plân. 3:31. **11)** Efes. 4:30. **12)** Evr. 1:14; 6:12.

13. DESPRE SFINȚIRE

1. Cei care sunt uniți cu Cristos sunt chemați efectiv și regenerați, având o inimă nouă și un duh nou pus în ei, în virtutea [*meritul*] morții și învierii lui Isus Cristos, sunt mai departe sfințiți în mod real și personal(1). Datorită meritului morții și învierii lui Cristos și prin Cuvântul și Duhul Său care locuiește în ei(2), stăpânirea întregului trup de către păcat este distrusă(3) [*era controlului total exercitat de păcat peste ei s-a încheiat*], iar poftele lui sunt din ce în ce mai mult slăbite și date morții(4) [*mortificate – date la o parte*]. Ei sunt înviorați [*aduși la viață sau revigorați*] și întăriți din ce în ce mai mult în toate harurile mântuitoare(5), spre trăirea adevăratei sfințenii, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul(6).

1) Fapte 20:32, Rom. 6:5, 6. **2)** Ioan 17:17, Efes. 3:16-19, 1 Tes. 5:21-23. **3)** Rom. 6:14. **4)** Gal. 5:24. **5)** Col. 1:11. **6)** 2 Cor. 7:1, Evr. 12:14.

2. Această sfințire, care se extinde în întreaga persoană, rămâne totuși imperfectă [*sau incompletă*] în această viață(7). Rămășițele stricăciunii mai persistă în fiecare mădular(8), fapt ce dă naștere unei lupte continue și de neîmpăcat, în care firea pofteste [*vehement*] împotriva Duhului și Duhul împotriva firii(9).

7) 1 Tes. 5:23. **8)** Rom. 7:18, 23. **9)** Gal. 5:17, 1 Pet. 2:11.

3. În această luptă, cu toate că pentru un timp rămășițele stricăciunii pot domina(10), totuși, prin suplinirea continuă cu putere din partea Duhului lui Cristos care împlinește sfințirea, partea regenerată va învinge cu adevărat(11). Astfel sfinții cresc în har, perfectează [*îndreptându-se spre împlinirea*] sfințenia în temere de Dumnezeu și alegă spre viața cerească în ascultarea evanghelică de toate poruncile pe care Cristos, în calitate de Cap și Împărat le-a dat în Cuvântul Său(12).

10) Rom. 7:23. **11)** Rom. 6:14. **12)** Efes. 4:15, 16, 2 Cor. 3:18; 7:1.

14. DESPRE CREDINȚA MÂNTUITOARE

1. Harul credinței, prin care aleșii primesc capacitatea de a crede pentru mântuirea sufletelor lor, este lucrarea Duhului lui Cristos în inimile lor(1). În mod obișnuit [*normal*], credința este produsă de lucrarea Cuvântului(2), lucrare care este intensificată și întărită prin lucrarea Duhului atunci când este însoțită de administrarea botezului și a cinei Domnului, de rugăciuni și alte mijloace hotărâte de Dumnezeu(3).

1) 2 Cor. 4:13, Efes. 2:8. **2)** Rom. 10:14-17. **3)** Luca 17:5, 1 Pet. 2:2, Fapte 20:32.

2. Prin această credință, un creștin acceptă drept adevăr tot ce este revelat în Cuvânt, în baza autorității lui Dumnezeu Însuși(4). [*Credința mântuitoare face ca o persoană să creadă că toată Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu – în mod instinctiv și complet*]. Datorită faptului că Scriptura depune mărturie despre slava lui Dumnezeu manifestată în atributele Lui, despre excelența lui Cristos în natura și slujbele Lui, despre puterea și plinătatea Duhului Sfânt în faptele și lucrările Sale, creștinul găsește [*vede*] în Cuvânt o perfecțiune superioară tuturor altor scrieri sau oricărui alt lucru din lume(5).

– Astfel, creștinul poate să-și încredințeze pe deplin sufletul acestui adevăr pe care îl crede(6). El trebuie să-și schimbe modul de viață conform învățăturilor fiecărui pasaj în parte, să se supună în ascultare poruncilor(7), să se cutremure în fața avertismentelor(8) și să îmbrățișeze promisiunile lui Dumnezeu pentru viața de acum și cea viitoare(9).

– Totuși, rolul principal al credinței mântuitoare este în sfera relației cu Cristos, în acceptarea Lui, în primirea Lui și în ancorarea exclusivă în El, pentru justificățiunea, sfințirea și viața veșnică primite în virtutea legământului harului(10).

4) Fapte. 24:14. **5)** Ps. 19:7-10; 119: 72. **6)** 2 Tim. 1:12. **7)** Ioan 15:14. **8)** Is. 66:2. **9)** Evr. 11:13. **10)** Ioan 1:12, Fapte 16:31, Gal. 2:20, Fapte 15:11.

3. Credința mântuitoare apare în diferite grade, ea putând fi slabă sau tare(11). La fel ca toate celelalte aspecte ale harului mântuitor, această credință, chiar și atunci când apare în cea mai mică măsură, este totuși diferită ca tip sau natură (asemenea celorlalte aspecte ale harului mântuitor) de credința și harul comun al celor ce cred temporar(12). De aceea, chiar dacă este asaltată [*atacată*] și slăbită pentru un timp, totuși ea va ieși biruitoare(13), crescând în mulți până la dobândirea deplinei siguranțe prin Cristos(14), care este atât începutul, cât și sfârșitul credinței noastre(15).

11) Evr. 5:13, 14, Mat. 6:30, Rom. 4:19, 20. **12)** 2 Pet. 1:1. **13)** Efes. 6:16, 1 Ioan 5:4, 5. **14)** Evr. 6:11, 12, Col. 2:2. **15)** Evr. 12:2.

15. DESPRE POCĂINȚĂ ȘI MÂNTUIRE

1. Celor aleși, care sunt convertiți la vârsta matură [*de adult*], după ce trăiseră un timp în starea de oameni firești [*nemântuiți*], slujind diverselor poftes și plăceri, Dumnezeu le dă pocăință spre viață, prin chemarea eficientă(1).

1) Tit 3:2-5

2. Deoarece nu există nimeni care face binele și nu comite păcate(2), și deoarece chiar și cei mai buni dintre oameni, din cauza puterii și înșelăciunii stricăciunii care locuiește în ei și a dominării [*puterii superioare a*] ispitei, cad în mari păcate și provocări [*la adresa lui Dumnezeu*], în îndurarea Sa, Dumnezeu a dispus în legământul de har ca credincioșii care au păcătuțit și au căzut să fie reînnoiți [*restaurați*] prin pocăință spre mântuire(3).

2) Ecl. 7:20. **3)** Luca 22:31, 32.

3. Această pocăință mântuitoare este un har conținut în Evanghelie(4), prin care o persoană, fiind conștientizată de Duhul Sfânt cu privire la răutatea multiplă a păcatelor sale, prin credința în Cristos, se smerește cu sinceră părere de rău, detestare [*ură*] a păcatului și o scârbă de sine [*rușine de sine*](5), și se roagă pentru a primi iertarea și tăria harului. Cu ajutorul Duhului, cel ce se pocăiește va urmări și se va strădui [*o dorință și un scop după care tânjește*] să umble înaintea lui Dumnezeu și să fie pe placul Lui în toate lucrurile(6).

4) Zah. 12:10, Fapte. 11:18. **5)** Ezech. 36:31, 2 Cor. 7:11. **6)** Ps. 119:6, 128.

4. După cum pocăința trebuie să fie un aspect continuu de-a lungul vieții, din cauza trupului morții [*stricăciunii care dănuie*] și a faptelor acestuia, tot astfel este de datoria fiecărui om să se pocăiască în mod particular de orice păcat personal pe care l-a comis și de care are cunoștință(7) [*adică: de păcatele individuale de care are cunoștință, numindu-le și pocăindu-se de ele*].

7) Luca 19:8, 1 Tim. 1:13-15.

5. În legământul harului, Dumnezeu, prin Cristos, a pus la dispoziție, pentru păstrarea credincioșilor spre mântuire, o astfel de asigurare încât, deși nu există nici un păcat prea mic pentru a nu merita osânda(8), totuși nu există nici un păcat atât de mare încât să ducă la osândirea celui ce se pocăiește(9).

Acest lucru face necesară [esențială] propovăduirea constantă a pocăinței.

8) Rom. 6:23. **9)** Is. 1:16-18; 55:7.

16. DESPRE FAPTELE BUNE

1. Faptele bune sunt doar acele fapte pe care Dumnezeu le poruncește în Cuvântul Său sfânt(1), și nu acelea pe care oamenii le plănuiesc și le fac fără această împuternicire [autorizație], în virtutea unei râvne oarbe sau a unor intenții bune(2) *[De aceea, actele de caritate etc. nu sunt fapte bune în ele însele. Faptele bune încep cu ascultare față de Dumnezeu și față de chemarea și poruncile Scripturii. Necredincioșii care trăiesc în neascultare față de acestea nu pot face fapte bune (vezi paragraful 7).]*

1) Mica 6:8, Evr. 13:21. **2)** Mat. 15:9, Is. 29:13.

2. Aceste fapte bune, făcute în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, sunt roadele și dovada unei credințe vii și adevărate(3). Prin ele credincioșii își exprimă atitudinea lor de mulțumire(4), își întăresc siguranța mântuirii(5), îi edifică pe frații lor, împodobesc Evanghelia prin trăirea ei *[adaugă frumusețea conduitei la mărturia verbală]*(6), astupă gura vrăjmașilor *[prin comportamentul lor îi lasă fără drept de apel pe cei ce s-ar opune Evangheliei]* și Îl slăvesc pe Dumnezeu(7), ale cărui fapte sunt. Ei au fost creați în Isus Cristos pentru fapte bune(8), pentru ca, având acum sfințirea ca rod, la sfârșit să poată obține viața veșnică(9).

3) Iac. 2:18-22. **4)** Ps. 116:12, 13. **5)** 1 Ioan 2:3-5, 2 Pet. 1:5-11. **6)** Mat. 5:16. **7)** 1 Tim. 6:1, 1 Pet. 2:15, Filip. 1:11. **8)** Efes. 2:10. **9)** Rom. 6:22.

3. Capacitatea oamenilor de a face fapte bune nu provine din ei înșiși, ci în întregime de la Duhul lui Cristos(10). Pentru a fi capabili de aceasta, pe lângă harurile pe care deja le-au primit *[la convertire]* este necesară o influență efectivă a aceluiași Duh Sfânt, care să lucreze în ei, după buna Lui plăcere, atât voința, cât și înfăptuirea(11). Acțiunea Duhului Sfânt nu trebuie să ducă la neglijență din partea lor, ca și când ei nu ar fi obligați să facă nici o mișcare *[încercare personală]* până când nu primesc din partea Duhului un impuls *[sau motivare]* special. Dimpotrivă ei trebuie să se străduiască să înflăcăreze harul lui Dumnezeu care este în ei(12).

10) Ioan 15:4, 5. **11)** 2 Cor. 3:5, Filip. 2:13. **12)** Filip. 2:12, Evr. 6:11, 12, Is. 64:7.

4. Aceia care în viața aceasta ajung la cele mai mari înălțimi posibile ale ascultării, sunt totuși departe de a ajunge la exces de zel [*vezi mai jos*] sau de a face mai mult decât le cere lui Dumnezeu, și mai degrabă greșesc în multe din lucrurile la care sunt chemați(13).

[Fapte comise în exces de zel sunt imposibile. Acestea sunt (conform Bisericii Romano Catolice) fapte care obțin un merit supraabundent, ceea ce este mai mult decât are nevoie un om și care se cumulează într-un „fond de rezervă” ca să fie apoi atribuit altora. Fecioara Maria, conform Romei, a reușit această performanță și, asemenea ei, mulți alții.]

13) Iov 9:2, 3, Gal. 5:17, Luca 17:10.

5. Noi nu putem ajunge să merităm iertarea păcatelor sau viața veșnică ce ne sunt date de Dumnezeu nici chiar prin cele mai bune fapte, din cauza mării disproporții [*dezechilibrului accentuat*] ce există între ele și slava viitoare, precum și din cauza distanței infinite dintre noi și Dumnezeu. Prin ele nu putem nici să-I aducem vreun câștig, nici să plătim datoria păcatelor făcute în trecut(14). După ce am făcut tot ceea ce am fost în stare să facem [*binele suprem de care suntem în stare*], noi nu ne-am făcut decât datoria, fiind doar niște slujitori nevrednici. Faptele noastre sunt bune pentru că provin de la Duhul Său(15) [*și de aceea meritul nu este de fapt al nostru*]. Chiar și atunci, faptele bune [*pe care Dumnezeu le inițiază*] sunt pângărite de noi și amestecate cu așa multă slăbiciune și imperfecțiune, încât ele nu pot rezista în fața judecății severe a lui Dumnezeu(16).

14) Rom. 3:20, Efes. 2:8, 9, Rom. 4:6. **15)** Gal. 5:22, 23. **16)** Is. 64:6, Ps. 143:2.

6. Totuși, pentru că cei credincioși sunt acceptați prin Isus Cristos ca suflete individuale, și faptele lor bune sunt acceptate tot în El(17). Ele sunt acceptate nu pentru că ar fi mai presus de orice acuzație (în viața aceasta) sau pentru că ar fi ireproșabile în ochii lui Dumnezeu, ci pentru că El Se uită la ele prin Fiul Său. Lui Îi face plăcere să accepte faptele noastre bune și să recompenseze tot ceea ce este făcut cu sinceritate, chiar dacă au fost făcute cu multă slăbiciune și imperfecțiune(18).

17) Efes. 1:6, 1 Pet. 2:5. **18)** Mat. 25:21-23, Evr. 6:10.

7. Este posibil ca faptele făcute de cei nenăscuți din nou să fie ele însele lucruri poruncite de Dumnezeu și de folos atât pentru cei ce la fac cât și pentru alții(19), totuși, întrucât ele nu izvorăsc dintr-o inimă curățită prin credință(20), și nu sunt făcute într-un mod corect conform Cuvântului(21), nici cu singurul

scop corect – acela de a da slavă lui Dumnezeu(22) – ele sunt păcătoase și nu pot place lui Dumnezeu, nici nu-l pot aduce pe om în starea de a primi har din partea lui Dumnezeu(23). Însă neglijarea lor este și mai păcătoasă și neplăcută înaintea lui Dumnezeu(24).

19) 2 Împ. 10:30, 1 Împ. 21:27-29. **20)** Gen. 4:5, Evr. 11:4-6. **21)** 1 Cor. 13:1. **22)** Mat. 6:2-5. **23)** Amos 5:21, 22, Rom. 9:16, Tit 3:5. **24)** Iov 21:14, 15, Mat. 25:41-43.

17. DESPRE PERSEVERENȚA SFINȚILOR

[PERSISTENȚA LOR SAU PĂSTRAREA STATORNICĂ ÎN STAREA HARULUI]

1. Aceia pe care Dumnezeu i-a primit în Preaiubitul [*Domnul Isus*], pe care i-a chemat efectiv și i-a sfințit prin Duhul Său, cărora le-a dat credința aleșilor Săi, nu pot cădea total [*în întregime*] sau definitiv din starea de har, ci ei vor persevera cu siguranță [*persista în mod hotărât*] în ea până la sfârșit, și astfel vor fi mântuiți veșnic. Dumnezeu nu revocă [*El nu-și va schimba niciodată intenția*] darurile și chemarea făcută, prin care El continuă să nască și să hrănească în ei credință, pocăință, dragoste, bucurie, nădejde și toate celelalte haruri ale Duhului pentru nemurire(1).

Chiar dacă multe furtuni și șuvoaie se vor ridica și vor izbi în ei, totuși ele nu vor putea să-i smulgă de pe temelie și stâncă pe care stau prin credință. Însă, prin necredință [*inclusiv lipsă de credință*] și ispitirea lui Satan, prezența luminii și dragostei lui Dumnezeu poate fi, pentru un timp umbră și ascunsă de ei(2), dar El rămâne Același, iar ei vor fi păstrați în siguranță de puterea lui Dumnezeu spre mântuire. Și în ea ei se vor bucura pentru că sunt proprietatea răscumpărată a lui Dumnezeu, ei cei care sunt săpați pe palmele Lui și ale căror nume au fost scrise în cartea vieții încă din veșnicie(3).

1) Ioan 10:28, 29, Filip. 1:6, 2 Tim. 2:19, 1 Ioan 2:19. **2)** Ps. 89:31, 32, 1 Cor. 11:32. **3)** Mal. 3:6.

2. Păstrarea sfinților în har nu depinde de ei înșiși, adică de propria lor voință liberă, ci de imuabilitatea decretului alegerii(4), care izvorăște din dragostea liberă și imuabilă [*caracterul neschimbabil*] a lui Dumnezeu Tatăl. Ea depinde și de eficacitatea [*puterea și succesul sigur al*] meritelor și mijlocirii lui Isus Cristos [*cei pentru care a murit El nu pot să nu ajungă să fie mântuiți*], de unirea pe care sfinții adevărați o au cu El (5) [*El nu-i va abandona pe iubiții*

Săi], de jurământul [*declarația solemnă a*] lui Dumnezeu(6), de rămânerea în ei a Duhului [*care nu poate da greș*] și a seminței lui Dumnezeu(7) [*care nu poate muri*], și de însăși natura legământului harului(8) [*Legământul stipulează că sufletele mântuite nu vor renunța*]. Toți acești factori dau naștere atât la certitudinea cât și la infailibilitatea siguranței și păstrării lor în har.

4) Rom. 8:30; 9:11-16. **5)** Rom. 5:9, 10, Ioan 14:19. **6)** Evr. 6:17, 18. **7)** 1Ioan 3:9. **8)** Ier. 32:40.

3. Prin ispita lui Satan și a lumii, precum și din cauza predominării stricăciunii care rămâne în ei și a neglijării mijloacelor păstrării în har, sfinții pot cădea în păcate mari și chiar să continue în ele pentru un timp(9). Acest fapt atrage după sine supărarea lui Dumnezeu și întristarea Duhului Sfânt(10), precum și îndepărtarea harurilor și bucuriei lor(11). Totodată are loc și împietrirea inimii lor, rănirea cugetului lor(12) provocând durere și ofensând pe cei din jur. Toate acestea atrag judecata temporară [*pedepse în prezent*] asupra lor(13). Chiar dacă [*toate*] aceste lucruri se întâmplă, ei își vor reinnoi [*în timp*] pocăința și vor fi păstrați prin credința în Isus Cristos până la sfârșit(14).

9) Mat. 26:70-74. **10)** Is. 64:5-9, Efes. 4:30. **11)** Ps. 51:10-12. **12)** Ps. 32:3,4. **13)** 2 Sam. 12:14. **14)** Luca 22:32, 61, 62.

18. DESPRE SIGURANȚA MÂNTUIRII

1. Cei care cred doar pentru o vreme, precum și cei nemântuiți se pot înșela în zadar cu speranțe false și presupuneri firești [*într-un mod nespirtual ei îl consideră ca pe un lucru dat*] că ar fi mântuiți și că s-ar afla în harul lui Dumnezeu, dar această nădejde va dispărea(1). Însă cei ce cred cu adevărat în Domnul Isus și Îl iubesc cu sinceritate, străduindu-se să umble înaintea Lui cu conștiința curată, pot fi pe deplin siguri că se află în starea de har. Ei se pot bucura în nădejdea slavei lui Dumnezeu(2), care nu-i va înșela niciodată(3). [*Nu-i va dezamăgi sau nu-i va lăsa să cadă niciodată, deoarece Dumnezeu îi va binecuvânta, va asculta rugăciunile lor și la urmă îi va duce în glorie.*]

1) Iov 8:13, 14, Mat. 7:22, 23. **2)** 1 Ioan 2:3,; 3:14-24; 5:13. **3)** Rom. 5:2-5.

2. Această siguranță nu este o convingere ipotetică [*ceva presupus a fi adevărat pe temeuri șubrede*] sau probabilă, sprijinită pe o nădejde trecătoare, ci este o siguranță infailibilă a credinței(4), zidită pe sângele și dreptatea lui Cristos revelată în Evanghelie(5). [*Ea se bazează pe un act istoric al Mântuitorului lumii.*] De asemenea, ea se sprijină pe mărturia lăuntrică a acelor

haruri ale Duhului [*semne sau evidențe ale harului*](6) care sunt în legătură cu promisiuni certe făcute în Scripturi și pe mărturia [*evidența*] Duhului înfierii, care mărturisește împreună cu duhurile noastre că suntem copii ai lui Dumnezeu [*o siguranță spirituală simțită*](7). Rodul acestei siguranțe este păstrarea inimilor celor credincioși în smerenie și sfințenie(8).

5) Evr. 6:11, 19. **5)** Evr. 6:17, 18. **6)** 2 Pet. 1:4-11. **7)** Rom. 8:15, 16. **8)** 1Ioan 3:1-3.

3. Această siguranță infailibilă nu este legată atât de mult de esența credinței, încât să fie o experiență automată și inevitabilă. Un creștin adevărat poate să aștepte un timp îndelungat, și să se lupte cu multe dificultăți până să ajungă să o dețină(9). Totuși, deoarece creștinul are capacitatea din partea Duhului să cunoască lucrurile care îi sunt date fără plată de Dumnezeu, el poate să ajungă la această siguranță fără o descoperire extraordinară, ci doar prin folosirea corectă a mijloacelor necesare obținerii ei(10). De aceea, este de datoria fiecăruia să-și dea toată silința pentru a fi sigur de chemarea și alegerea sa. Prin aceasta, inima lui poate fi întărită în pace și bucurie, în Duhul Sfânt, în dragoste și mulțumire față de Dumnezeu, precum și în îndeplinirea cu tărie și bucurie a slujbelor ascultării. Acestea sunt roadele naturale ale siguranței(11) și nicidecum acele lucruri care l-ar încuraja pe om să trăiască mai departe în păcat(12).

9) Is. 50:10, Ps. 88, Ps. 77:1-12. **10)** 1 Ioan 4:13, Evr. 6:11, 12. **11)** Rom. 5:15; 14:17, Ps. 119:32. **12)** Rom. 6:1, 2, Tit 2:11-14.

4. Este posibil ca siguranța mântuirii celor cu adevărat credincioși să fie zguduită, micșorată sau chiar întreruptă [*suspendată pentru o vreme*] în multe feluri, prin neglijența în păstrarea ei(13), prin căderea într-un păcat oarecare, ce rănește conștiința și întristează Duhul(14). Același efect îl poate avea și confruntarea neașteptată și vehementă cu ispita(15), și ascunderea strălucirii Feței lui Dumnezeu, care îi face chiar și pe cei ce se tem de El să umble câteodată în întuneric și să nu aibă nici o lumină(16).

Totuși [*indiferent de cauza sau durata întreruperii siguranței*], deoarece credincioșii niciodată nu sunt lăsați fără sămânța lui Dumnezeu [*identitate spirituală esențială*](17) și ei nu pot fi îndepărtați pentru totdeauna de la viața de credință [*care se ține de valori eterne*] (18), de la acea dragoste a lui Cristos și a fraților și de la acea sinceritate a inimii și datorie a conștiinței, siguranța mântuirii va fi restabilită la timpul potrivit prin lucrarea Duhului(19), care, în tot acest timp, prin prezența acestor haruri, îi ține să nu cadă în disperare totală(20).

13) Cânt. 5:2-6. **14)** Ps. 51:8-14. **15)** Ps. 116:11; 77:7, 8; 31:22. **16)** Ps.30:7.
17) 1 Ioan 3:9. **18)** Luca 22:32. **19)** Ps. 42:5-11. **20)** Plân. 3:26-31.

19. DESPRE LEGEA LUI DUMNEZEU

1. Dumnezeu i-a dat lui Adam o lege de ascultare generală, scrisă în inima sa, și o poruncă particulară de a nu mânca din fructul pomului cunoștinței binelui și răului(1). Prin acestea, Dumnezeu l-a însărcinat pe Adam și pe toți urmașii lui la ascultare personală, totală, exactă și permanentă(2). Dumnezeu a promis viața în urma împlinirii poruncii, și amenințarea cu moartea în urma călcării ei. De asemenea, El l-a înzestrat pe om cu puterea și capacitatea de a o împlini(3).

1) Gen 2:17, Ecl. 7:29. **2)** Rom. 10:5. **3)** Gal. 3:10-12.

2. Aceeași lege care fusese scrisă la început în inima omului a continuat să fie standardul perfect de neprihănire și după cădere(4). Legea a fost dată de Dumnezeu pe Muntele Sinai și este cuprinsă în cele zece porunci scrise pe două table de piatră. Primele patru legi conțin datoria noastră față de Dumnezeu, iar celelalte șase datoria noastră față de semenii(5).

4) Rom. 2:14, 15. **5)** Deut. 10:4.

3. Pe lângă această lege, numită în mod obișnuit și legea morală, Dumnezeu a găsit cu cale să dea poporului Israel legi ceremoniale, care conțin câteva orânduiri caracteristice [*rituri cu semnificații simbolice, referitoare la alte lucruri*]. Pe de-o parte, aceste legi au fost date în vederea închinării, ele prefigurându-L [*sau reprezentându-L*] pe Cristos împreună cu atributele și trăsăturile, harurile, faptele, suferințele și beneficiile Sale(6). Pe de altă parte, ele conțin diferite instrucțiuni cu privire la datoriile morale(7).

Aceste legi ceremoniale, fiind lăsate doar până la împlinirea vremii, au fost abrogate și abandonate prin Isus Cristos, adevăratul Mesia, căruia I s-a dat pentru aceasta împuternicirea [*autoritatea*] Tatălui, singurul dăător al legii(8).

6) Evr. 10:1, Col. 2:17. **7)** 1 Cor. 5:7. **8)** Col. 2:14-17, Efes. 2:14-16.

4. Dumnezeu a mai dat poporului Israel diferite legi juridice, care și-au pierdut însă valabilitatea după desființarea lui ca stat. Ele nu mai sunt obligatorii pentru nimeni, deoarece erau parte a legislației acelei națiuni, însă echitatea lor generală [*principiile de justiție, de corectitudine aflate la temelii lor*] continuă să fie aplicabilă în vremurile moderne(9).

9) 1 Cor. 9:8-10.

5. Legea morală îi obligă la permanenta ascultare de ea pe toți oamenii, atât pe cei justificați, cât și pe ceilalți(10), nu doar cu privire la subiectele conținute în ea, ci și din respect pentru autoritatea lui Dumnezeu Creatorul, dătătorul Legii(11). În Evanghelie, Cristos nu desființează cerința legii, ci *[în mod contrar]* întărește și mai mult obligația noastră de a asculta de ea (12).

10) Rom. 13:8-10, Iac. 2:8-12. **11)** Iac. 2:10, 11. **12)** Mat. 5:17-19, Rom.3:31.

6. Chiar dacă cei credincioși nu sunt sub lege ca într-un legământ al faptelor, prin care să fie justificați sau condamnați(13), totuși, legea ca regulă de viață este de mare folos pentru ei și pentru alții, prin faptul că îi informează despre voia lui Dumnezeu și datoria lor, îi îndeamnă și îi obligă să umble în conformitate cu ea.

Aceasta descoperă și expune contaminarea păcătoasă a firii, inimii și vieții lor. Prin ea, în cercetarea lor de sine ei pot ajunge la o și mai mare recunoaștere a păcatului, la o smerire mai accentuată și la o ură mai mare față de păcatele lor(14). La aceasta se adaugă o înțelegere mai bună a nevoii lor de Cristos și a perfecțiunii ascultării Lui *[față de lege în favoarea lor]*.

Pentru cei născuți din nou, care sunt eliberați de blestemul legii și de rigoarea ei neabătută, legea lucrează *[prin cercetarea vieții proprii]* la restrângerea stricăciunii *[tendințelor păcătoase ale]* lor prin faptul că interzice păcatul, iar prin atenționările ei slujește la a arăta plata pentru păcatele lor și necazurile ce vin din cauza acestora.

Tot astfel promisiunile legate de lege arată credincioșilor atât faptul că Dumnezeu aprobă ascultarea, cât și binecuvântările la care se pot aștepta dacă trăiesc în ascultare, care însă nu vor veni pentru că au satisfăcut legea ca pe un legământ al faptelor. *[A face acest lucru ar necesita, bineînțeles, o ascultare perfectă față de fiecare parte și întotdeauna.]* Astfel, când omul face binele și se ferește de rău, pentru că legea încurajează binele și descurajează răul, nu înseamnă că el a ieșit de sub har și a intrat sub lege(15).

13) Rom. 6:14, Gal. 2:16, Rom. 8:1; 10:4. **14)** Rom. 3:20; 7:7, etc. **15)** Rom. 6:12-14. Puteți să verificați la 1 Pet. 3:8-13.

7. Modurile de raportare la lege, menționate mai sus, nu sunt în contradicție cu harul Evangheliei *[Evanghelia harului și a îndurării nemeritate]*, ci ele se îmbină armonios(16). Duhul lui Cristos este cel ce supune și capacitează voința omului pentru a face liber și cu bucurie acele lucruri pe care voia lui Dumnezeu, revelată în lege, le cere a fi făcute (17).

16) Gal. 3:21. **17)** Ezec. 36:27.

20. DESPRE EVANGHELIE ȘI INFLUENȚA EI

1. Pentru că legământul faptelor a fost rupt de păcat și astfel a ajuns nefolositor pentru viață [*nefolositor în a da viață*], Dumnezeu a găsit cu cale să-L ofere pe Cristos cel promis, sămânța femeii [*din Geneza 3*], ca mijloc de chemare a celor aleși, prin care să nască în ei credința și pocăința(1). În această promisiune [*dintâi*], Evanghelia a fost revelată în esența [*partea esențială și miezul*] ei, și prin această promisiune ea este eficace [*validă și eficientă*] pentru convertirea și mântuirea păcătoșilor(2).

1) Gen. 3:15. 2) Apoc. 13:8.

2. Această promisiune a lui Cristos și mântuirea ce vine prin El este revelată doar de Cuvântul lui Dumnezeu(3). Lucrările creației și ale providenței pot să-L reveleze pe Cristos și harul Lui doar într-un mod general și obscur [*neclar*](4). De aceea, cei lipsiți de revelația Lui venită prin promisiunea Evangheliei(5) pot cu atât mai puțin să ajungă la credința mântuitoare sau la pocăință prin lumina naturii [*etc.*].

3) Rom. 1:17. 4) Rom. 10:14-17. 5) Prov. 29:18, Is. 25:7; 60:2, 3.

[*Aici textul original este păstrat intact, fiind urmat de o parafrazăre.*]

3. Revelarea Evangheliei celor păcătoși este făcută la vremuri diferite și în moduri diverse, împreună cu promisiunile și rânduielele necesare pentru ascultarea cerută de Evanghelie. Atât pentru popoarele, cât și pentru persoanele cărora le-a fost dată, revelarea Evangheliei izvorăște doar din voia suverană și buna plăcere a lui Dumnezeu(6). Ea nu a fost adăugată datorită speranțelor de îmbunătățire a condiției naturale a omului, prin revelația generală în creație sau în conștiință, stare la care de altfel nimeni nu a ajuns și nici nu va ajunge(7). De aceea, în ce privește răspândirea sau restrângerea ei, Evanghelia a fost propovăduită la diferite persoane și popoare, în mare varietate, după sfatul voii lui Dumnezeu.

Parafrazăre: –

3). Revelația Evangheliei dată păcătoșilor în vremuri diferite și în multe porțiuni separate, conținând promisiunile și instrucțiunile despre răspunsul cerut, a fost acordată națiunilor și persoanelor individuale exclusiv conform voinței suverane și bune plăceri a lui Dumnezeu (6).

Niciodată nu le-a fost acordată în virtutea promisiunii lor (sau prezentării vreunei intenții favorabile) de a-și dedica viața lucrurilor potrivite și de a-și schimba viața conduși exclusiv de bunul simț; deoarece nimeni n-a făcut vreodată o asemenea promisiune în aceste împrejurări și nici nu poate (7).

De aceea, în toate epocile, predicarea Evangheliei a fost încuviințată persoanelor individuale și națiunilor, fie într-o măsură mai mare sau una limitată (cu variații considerabile) conform cu sfatul voinței lui Dumnezeu.

6) Ps. 147:20, Fapte 16:7. **7)** Citiți Romani cap. 1.

4. Evanghelia este singurul mijloc vizibil [*extern*] de revelare a lui Cristos și a harului mântuitor și este suficientă pe deplin pentru acest scop. Totuși, pentru ca oamenii care sunt morți în greșeli să poată fi născuți din nou, aduși la viață și regenerați, mai este necesară lucrarea eficientă și de neînving [i*rezistibil*] a Duhului Sfânt în întreaga ființă [*fiecare parte a ei*], pentru a produce în ei o viață spirituală nouă(8). Fără această lucrare, nici un alt mijloc nu va putea realiza convertirea oamenilor la Dumnezeu(9).

8) Ps. 110:3, 1 Cor. 2:14, Efes. 1:19, 20. **9)** Ioan 6:44, 2 Cor. 4:4-6.

21. DESPRE LIBERTATEA CREȘTINĂ ȘI LIBERTATEA DE CONȘTIINȚĂ

1. Libertatea pe care Cristos a cumpărat-o pentru cei credincioși ce trăiesc în ascultarea Evangheliei constă în eliberarea de sub vina păcatului, de sub mânia condamnatoare a lui Dumnezeu și de sub rigoarea și blestemului legii(1). Ei sunt eliberați de lumea rea de acum(2), de robia lui Satan(3) și de domnia păcatului(4), de răul pe care necazurile îl pot aduce(5), de teama și de boldul morții, de biruința mormântului(6) și de pedeapsa veșnică(7).

– De asemenea, ei sunt eliberați ca să poată avea intrare liberă la Dumnezeu, și să I se supună Lui în ascultare, nu din teamă slugarnică(8), ci dintr-o dragoste de copil, făcând lucrul acesta cu toată inima(9).

Toate aceste libertăți erau experimentate în esența lor și de credincioșii de sub legea veterotestamentală(10). Față de condițiile în care se găseau credincioșii de sub lege în mod obișnuit, în Noul Testament libertatea creștinilor este lărgită și mai mult prin eliberarea de sub jugul legii ceremoniale, la care a fost supusă biserica evreiască. Aceeași lărgire a libertății creștine este dovedită în plus de accesul cu mai mare îndrăzneală la tronul harului și de dăruirea mai deplină și fără plată a Duhului lui Dumnezeu(11), față de ce experimentau în mod normal credincioșii aflați sub lege.

1) Gal. 3:13. **2)** Gal. 1:4. **3)** Fapte 26:18. **4)** Rom. 8:3. **5)** Rom. 8:28. **6)** 1 Cor. 15:54-57. **7)** 1 Tes. 1:10. **8)** Rom. 8:15. **9)** Luca 1:73-75, 1 Ioan 4:18. **10)** Gal. 3:9-14. **11)** Ioan 7:38, 39, Evr. 10:19-21.

2. Dumnezeu este singurul Domn al conștiinței(12), pe care El a lăsat-o liberă față de orice doctrină sau poruncă a oamenilor, când acestea sunt împotriva Cuvântului Său sau nu sunt conținute în el(13). De aceea, a crede astfel de doctrine sau a asculta astfel de porunci din îndemnul conștiinței înseamnă a trăda adevărata libertate de conștiință(14). De asemenea, a cere credința oarbă sau o ascultare absolută și oarbă înseamnă a distruge libertatea conștiinței și a rațiunii(15). *[O „credință oarbă” se referă aici la un fel de credință generală. O persoană poate avea credință, de exemplu, în toate învățăturile unei anumite biserici. Poate că nu practică o credință independentă în cazul nici unei doctrine. Acceptă „pachetul” ca fiind parte a credinței sale într-o biserică sau un sistem.]*

12) Iac. 4:12, Rom. 14:4. **13)** Fapte 4:19,5:29, 1 Cor. 7; 23, Mat. 15:9.

14) Col. 2:20-23. **15)** 1 Cor. 3:5, 2 Cor. 1:24.

3. Cei care, sub pretextul libertății creștine trăiesc în păcat sau nutresc poftă păcătoasă, pervertesc prin aceasta principalul rol al harului Evangheliei, spre propria lor nimicire(16). Ei distrug complet scopul pentru care a fost dată libertatea creștină. Acest scop este ca, fiind izbăviți din mâinile tuturor vrăjmașilor noștri *[spirituali]*, să putem sluji lui Dumnezeu fără teamă, în sfințenie și neprihănire înaintea Lui, în toate zilele vieților noastre(17). *[Unii au pretins că doctrina libertății creștine este o protecție împotriva muștrării pentru păcat sau pentru conduită necuviincioasă. Obiectul libertății este să ne facă să-I slujim și să ascultăm pe Dumnezeu mai mult, dar nu într-o sclavie spirituală.]*

16) Rom. 6:1, 2. **17)** Gal. 5:13, 2 Pet. 2:18-21.

22. DESPRE ÎNCHINAREA CREȘTINĂ ȘI ZIUA SABATULUI

1. Revelația generală arată faptul că există un Dumnezeu, care are domnie și stăpânire suverană asupra tuturor lucrurilor. El este drept, bun și face bine tuturor. De aceea trebuie să fie temut, iubit, lăudat, chemat, crezut și slujit din toată inima, din tot sufletul și cu toată tăria(1). Cu toate acestea, calea acceptabilă de închinare înaintea adevăratului Dumnezeu este instituită de El Însuși(2) și, de aceea, limitată de către voia Sa revelată, pentru ca nimeni să nu I se închine conform imaginațiilor și procedurilor umane, nici conform sugestiilor lui Satan, nici folosind vreo reprezentare vizibilă *[idoli, statui, icoane etc.]* și nici în

orice alt fel neprescris de Sfintele Scripturi(3).

1) Ier. 10:7, Mar. 12:33. **2)** Deut. 12:32. **3)** Exod 20:4-6.

2. Închinarea creștină trebuie adusă lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și numai Lui(4), nu îngerilor, sfinților sau oricăror alte creaturi(5). După cădere, închinarea nu mai poate fi făcută fără un mijlocitor(6), nici prin vreun alt mijlocitor decât Cristos(7).

4) Mat. 4:9, 10, Ioan 4:23, Mat. 28:19. **5)** Rom. 1:25, Col. 2:18, Apoc. 19:10.

6) Ioan 14:6. **7)** 1 Tim. 2:5.

3. Rugăciunea, cu mulțumire, fiind o parte naturală a închinării, este cerută de Dumnezeu tuturor oamenilor(8). Pentru a fi acceptată, ea trebuie făcută în numele Fiului(9), cu ajutorul Duhului(10) și conform vocii Lui(11), cu discernământ, reverență, umilință, râvnă, credință, dragoste și stăruință și într-o limbă cunoscută, atunci când sunt și alții de față(12). *[În cazul acestui paragraf, Mărturisirea avea în gând liturghia latină, însă principiile sunt valabile în egală măsură cu privire la vorbirea în limbi cu ocazia rugăciunilor în comun practicate de pentecostali și carismatici.]*

8) Ps. 95:1-7; 65:2. **9)** Ioan 14:13, 14. **10)** Rom. 8:26. **11)** 1 Ioan 5:14. **12)** 1 Cor. 14:16, 17.

4. Rugăciunea trebuie făcută pentru acele lucruri legitime, pentru toți oamenii care trăiesc sau vor trăi(13), și nu pentru cei morți(14) sau pentru cei cunoscuți a fi săvârșit păcatul care duce la moarte(15).

13) 1 Tim. 2:1, 2, 2 Sam. 7:29. **14)** 2 Sam. 12:21-23. **15)** 1 Ioan 5:16.

5. Citirea Scripturilor(16), predicarea și ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu(17), învățarea și îndrumarea reciprocă prin psalmi, imnuri și cântări spirituale, cântarea cu mulțumire în inimile noastre pentru Domnul(18), precum și administrarea botezului(19) și a Cinei Domnului(20) fac parte din închinarea creștină înaintea lui Dumnezeu și trebuie făcute în ascultare de El, cu înțelegere, credință, reverență și teamă sfântă. În plus, smerirea solemnă în posturi(21) și aducerea de mulțumiri în ocazii speciale trebuie folosite într-un mod sfânt și reverent(22).

16) 1 Tim. 4:13. **17)** 2 Tim. 4:2, Luca 8:18. **18)** Col. 3:16, Efes. 5:19. **19)** Mat. 28:19, 20. **20)** 1 Cor. 11:26. **21)** Est. 4:16, Ioel 2:12. **22)** Exod. 15:1-19, Ps. 107.

6. Pentru cei care se află în epoca Evangheliei [*epoca Noului Testament*], nici rugăciunea, nici o altă parte a închinării creștine nu este legată, nici acceptată condiționat de efectuarea ei într-un anumit loc sau întorși cu fața spre un loc anumit. Cine se închină lui Dumnezeu trebuie oriunde să I se închine în Duh și în adevăr(23). Această închinare poate avea loc în familii(24), zilnic(25), sau de unul singur într-un loc retras(26) sau în mod solemn în adunări publice. Acestea nu trebuie neglijate sau părăsite, fie din neglijență, fie voit, deoarece la aceasta ne-a chemat Dumnezeu prin Cuvântul Său(27).

23) Ioan 4:21, Mal. 1:11, 1 Tim. 2:8. **24)** Fapte 10:2. **25)** Mat. 6:11, Ps. 55:17. **26)** Mat. 6:6. **27)** Evr. 10:25, Fapte 2:42.

7. La modul general, Dumnezeu, prin hotărârea Lui, a lăsat prin lege naturală ca o perioadă să fie pusă deoparte pentru închinarea înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, prin Cuvântul Său, printr-o poruncă pozitivă, morală, și perpetuă, care se răsfrânge asupra tuturor oamenilor, în toate timpurile, El a așezat în particular o zi din șapte, ca zi de odihnă, pentru a fi ținută sfântă pentru El(28). Această zi a fost ultima zi a săptămânii, de la Creație până la învierea lui Cristos din morți, iar de la învierea lui Cristos a fost schimbată în prima zi a săptămânii, zi numită, Ziua Domnului(29). Această zi va continua să fie până la sfârșitul lumii Sabatul creștin. Ținerea ultimei zile a săptămânii [*sâmbăta*] a fost desființată.

28) Exod 20:8. **29)** 1 Cor. 16:1, 2, Fapte 20:7, Apoc. 1:10.

8. Sabatul trebuie păstrat sfânt pentru Domnul. El este o zi în care oamenii, după pregătirea potrivită a inimilor lor și punerea în rânduială mai dinainte a treburilor lor [*obișnuite sau casnice*], se limitează la ținerea unei zile de odihnă sfântă, abținându-se de la muncă, vorbe și gândurile lor cu privire la angajarea și recreerea lor lumească(30), și își dedică întregul timp exersării publice și personale a închinării înaintea Lui, precum și executării faptelor necesare și de milostenie(31).

30) Is. 58:13, Neem. 13:15-22. **31)** Mat. 12:1-13.

23. DESPRE JURĂMINTELE ȘI FĂGĂDUINȚELE ÎNGĂDUITE

[Notă: un jurământ este o declarație solemnă a ceva sau o promisiune de a face ceva, care se rostește înaintea (sau către) oamenilor, în timp ce Dumnezeu este chemat ca martor: O făgăduință este o promisiune solemnă și obligatorie făcută lui Dumnezeu.]

1. Un jurământ îngăduit este un act de închinare religioasă prin care o persoană jură în adevăr, dreptate și cu discernământ [*sincer*], chemându-L solemn pe Dumnezeu ca martor al jurământului său(1) și supunându-se judecății acestuia conform adevărului sau falsității jurământului(29).

1) Exod 20:7, Deut. 10:20, Ier. 4:2. 2) 2 Cron. 6:22, 23.

2. Oamenii pot jura doar pe numele lui Dumnezeu, nume care trebuie folosit cu toată teama și reverența sfântă. Astfel, a face un jurământ nechibzuit sau în pripă, folosind acest nume glorios și înfricoșat, sau a jura pe orice alt lucru este un păcat și un lucru detestabil(3). Totuși, în probleme de importanță extremă, precum și în momente cruciale, pentru confirmarea [*reîntărirea*] adevărului, și încetarea oricărui dispute, a face un jurământ este un lucru justificat de Cuvântul lui Dumnezeu(4). De aceea, un jurământ îngăduit trebuie făcut în astfel de cazuri, atunci când este cerut de autoritățile legitime(5).

[La încheierea unei certe în biserică, părțile pot fi rugate de către prezbiterii să se oblige în mod solemn înaintea lui Dumnezeu de a umbla pe o cale neprihănită în viitor: Unui bârfitor i se poate cere în anumite împrejurări serioase să declare veridicitatea mărturiei sale înaintea lui Dumnezeu. Un jurământ este definit în continuare ca – „o invocare a lui Dumnezeu să mărturisească adevărul celor spuse de către noi ca fiind adevărate; sau o asumare voluntară a unei obligații de a face ceva în viitor – cu un blestem implicit a dezaprobării lui Dumnezeu în caz că mințim sau ne dovedim a fi necredincioși angajamentelor luate.”]

2) Mat. 5:34-37, Iac. 5:12. 4) Evr. 6:16, 2 Cor. 1:23. 5) Neem. 13:25.

3. Oricine face un jurământ permis de Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ia în considerare cu seriozitate greutatea acestui act solemn și în el să declare doar acele lucruri pe care le știe ca adevărate. Dumnezeu este întăritat la mânie de jurămintele pripite, false sau nechibzuite și din cauza acestora țara plânge(6). [*Jurămintele și făgăduințele deșarte și nesincere făcute de monarhi și așa ziși*

lideri religioși și clerici trasează calea compromisului spiritual, a apostaziei și declinului din țara noastră.]

6) Lev. 19:12, Ier. 23:10.

4. Un jurământ trebuie făcut folosind sensul propriu și comun al cuvintelor, fără echivoc [*ambiguitate sau cu două sensuri*] și fără tăinuirea unor aspecte ale adevărului(7).

7) Ps. 24:4.

5. Un jurământ nu trebuie făcut față de nici o altă făptură decât Dumnezeu. El trebuie făcut și îndeplinit cu toată grija și credincioșia(8). Însă jurămintele monastice preoțești (de exemplu în Biserica Ortodoxă sau în cea Romano-Catolică) cu privire la celibat(9), la trăirea unei vieți de sărăcie(10) și la ascultarea acestor reguli omenești nu sunt grade mai înalte de perfecțiune, ci sunt superstiții și capcane ale păcatului. Nici un creștin nu ar trebui să se încurce în ele(11).

8) Ps. 76:11, Gen. 28:20-22. **9)** 1 Cor. 7:2, 9. **10)** Efes. 4:28. **11)** Mat. 19:11.

24. DESPRE STĂPÂNIREA CIVILĂ

1. Dumnezeu, Domnul și Împăratul suprem al lumii întregi, a orânduit magistrați [*demnitari și funcționari*] civili sub autoritatea Lui, care au autoritate asupra oamenilor, pentru slava Sa și binele public. Pentru acest scop El i-a înzestrat cu puterea săbiei [*autoritatea de a folosi forța*], pentru apărarea și încurajarea celor ce fac binele [*pentru siguranța, și ca un stimulent pentru cetățenii care respectă legea*] și pedepsirea celor ce fac răul(1).

1) Rom. 13:1-4.

2. Unui creștin îi este îngăduit să accepte și să execute slujba de magistrat [*un termen care se referă la toate funcțiile publice*], dacă este chemat la aceasta. În implicarea în aceste probleme ei trebuie să caute în mod special să mențină dreptatea și pacea(2), aplicând legile binefăcătoare ale națiunii. Astfel, sub Noul Testament, ei pot în mod legitim să declare război, în ocazii juste și necesare(3).

2) 2 Sam. 23:3, Ps. 82:3, 4. **3)** Luca 3:14.

3. Pentru că autoritățile civile au fost rânduite de Dumnezeu pentru lucrurile mai sus menționate, noi trebuie să ne supunem lor în Domnul, în toate lucrurile îngăduite pe care le poruncesc [*legislației*] ei, nu doar ca să evităm

pedeapsa, ci și datorită îndemnului conștiinței(4). Pentru împărați și toți cei înălțați în dregătorii trebuie să mijlocim și să ne rugăm, ca sub conducerea lor să putem trăi o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cinstea(5).

4) Rom. 13:5-7, 1 Pet. 2:17. **5)** 1 Tim. 2:1, 2.

25. DESPRE CĂSĂTORIE

1. Căsătoria poate fi făcută doar între un bărbat și o femeie. Nu este îngăduit ca, în același timp un bărbat să aibă mai multe soții sau o femeie să aibă mai mulți soți(1).

1) Gen. 2:24, Mal. 2:15, Mat. 19:5, 6.

2. Căsnicia a fost lăsată pentru ajutorul reciproc dintre soț și soție(2), pentru înmulțirea rasei umane prin copii legitimi(3) [*copiii trebuie să se nască în familii organizate conform planului lui Dumnezeu*] și pentru prevenirea necurăției(4) [*imoralității*].

2) Gen. 2:18. **3)** Gen. 1:28. **4)** 1 Cor. 7:2, 9.

3. Căsătoria este îngăduită tuturor oamenilor care pot să-și dea consimțământul cu folosirea rațiunii(5) [*dacă sunt lucizi*]. Totuși, este de datoria creștinilor să se căsătorească în Domnul(6). De aceea, cei ce practică adevărata credință nu se pot căsători cu necredincioșii sau cu idolatrii. Cei credincioși nu pot să se înjuge prin căsătorie la un jug nepotrivit cu cei care duc o viață rea, nici cu cei ce se țin de erezii care sunt condamnate(7) [*de către Cuvântul lui Dumnezeu*].

5) Evr. 13:4, 1 Tim. 4:3. **6)** 1 Cor. 7:39. **7)** Neem. 13:25-27.

4. Căsătoria nu poate avea loc în domeniul relațiilor de consanguinitate sau rudenie, aceasta fiind interzisă de Cuvânt(8). O astfel de căsătorie incestuoasă, care ar avea ca urmare conviețuirea celor doi ca soț și soție, nu poate fi legiferată de nici o lege omenească și nici de consimțământul celor implicați(9).

8) Cititorul este trimis la Lev. 18. **9)** Marcu 6:18, 1 Cor. 5:1.

26. DESPRE BISERICĂ

1. Biserica universală, care poate fi numită biserica nevăzută (cu privire la lucrarea internă a Duhului și a adevărului harului), constă în întreg numărul celor aleși, care au fost, sunt sau vor fi adunați într-unul, în Cristos, capul lor. Ea este mireasa, trupul și plinătatea Celui ce plinește totul în toți(1).

[adică: biserica universală este biserica adevărată a aleșilor și trebuie considerată ca invizibilă, deoarece și bisericile cele mai pure pot avea printre membrii creștini practicantși care sunt fătarnici, greșiti sau înșelați cu privire la starea lor spirituală. În același fel, Domnul are credincioși adevărați în medii în care este greu de crezut că ar putea exista creștini adevărați. „Adevărul harului” se referă la realitatea convertirii.]

1) Evr. 12:23, Col. 1:18, Efes. 1:10, 22, 23; 5:23-32.

2. Toate persoanele din întreaga lume, care mărturisesc credința Evangheliei și ascultare de Cristos în condițiile impuse de El, care nu își distrug mărturia prin erori ce surpă temelia credinței sau printr-o trăire nesfântă, se cheamă sfinți văzuți și trebuie considerați ca atare(2). Din astfel de credincioși trebuie constituite toate adunările(3) *[în măsura în care putem asigura acest lucru]*.

2) 1 Cor. 1:2, Fapte 11:26. 3) Rom. 1:7, Efes. 1:20-22.

3. Chiar și cele mai pure biserici de sub ceruri sunt supuse *[predispuse să fie afectate de]* erorii și impurității(4). Unele au degenerat atât de mult, încât nu mai pot fi numite biserici ale lui Cristos, ci au ajuns să se numească adunarea Satanei(5). Cu toate acestea, Cristos a avut întotdeauna și va avea (până la sfârșitul veacului) o împărăție în lumea aceasta, compusă din cei ce cred în El și mărturisesc numele Lui(6).

4) Citiți 1 Cor. 5 și Apoc. 2, 3. 5) Apoc. 18:2, 2 Tes. 2:11, 12. 6) Mat. 16:18, Ps. 72:17; 102:28, Apoc. 12:17.

4. Domnul Isus Cristos este Capul Bisericii, în El fiind investită, prin hotărârea Tatălui, într-un mod suprem și suveran, toată puterea *[autoritatea]* pentru chemarea *[formarea]*, instituirea, ordinea și guvernarea Bisericii(7).

Papa de la Roma nu poate fi capul Bisericii în nici un sens al cuvântului, ci el este antihristul, omul nelegiurii, fiul pierzării, cel ce se înalță pe sine în Biserică în locul lui Cristos și deasupra a tot ce se numește Dumnezeu(8). Pe el Domnul îl va nimici cu strălucirea venirii Lui.

[Acest paragraf din urmă este considerat de către mulți care aderă la această Mărturisire ca singura afirmație discutabilă. Nu există însă divergențe între ei în ce privește erezia și întunericul Bisericii Romano-Catolice, nici cu privire la faptul, că aceasta fusese o unealtă a diavolului de-a lungul secolelor. Sistemul papal este în mod sigur unul absolut anti-creștin în spiritul, forma și efectul său. Întrebarea este dacă ultimul papă din istorie va fi slujitorul viitorului Anticrist sau va fi însuși Anticristul? Sau Biserica Romano-Catolică se va dovedi a fi Anticristul? „Omul fărădelegii” s-ar putea dovedi a fi o persoană sau chiar o ideologie ateistă, dar foarte puțin învățători doresc să facă astăzi o identificare decisivă. Totuși, trebuie spus măcar atât, că slujba „papei de la Roma” se desfășoară în puterea anticristului și că fiecare papă în exercițiu este un om al fărădelegii și un fiu al pierzării care se înalță pe sine deasupra adevăratului Cuvânt și a mesajului harului.]

7) Col. 1:18, Mat. 28:18-20, Efes. 4:11, 12. **8)** Cititorul este trimis la 2 Tes. 2:1-9.

5. În exersarea autorității cu care a fost investit, Domnul Isus cheamă la El, din lume, prin lucrarea Cuvântului și prin Duhul Său, pe aceia pe care Tatăl I-a dat(9), ca ei să poată trăi înaintea Lui în toate căile ascultării, care au fost prescrise pentru ei în Cuvântul Său(10). Pe aceia pe care i-a chemat, El îi îndeamnă să umble împreună în grupuri *[de indivizi]* special formate, numite biserici, pentru edificarea *[beneficiu spiritual]* reciprocă și pentru îndeplinirea cuvenită a închinării publice, pe care El le-a cerut-o în lume *[adică: cât timp se află pe lume]*(11).

9) Ioan 10:16; 12:32. **10)** Mat. 28:20. **11)** Mat. 18:15-20.

6. Membrii acestor biserici sunt numiți sfinți, pentru că au fost chemați *[personal și individual]* de către Cristos și pentru că ei manifestă *[în mod clar]* și evidențiază în mod vizibil ascultarea lor față de chemarea lui Cristos prin practica și umblarea lor (12). Acești sfinți, de bunăvoie consimt să trăiască împreună viața lor de credință conform instrucțiunilor lui Cristos, dându-se pe ei înșiși Domnului, și dându-se unii altora, conform voii lui Dumnezeu, în supunere fătășă față de rânduielile *[poruncile]* Evangheliei(13). *[Sfinții adevărați nu sunt membrii solitari și retrași ai bisericii. Domnul și cauza Lui ocupă în mod sincer locul întâi în viețile lor deoarece ei s-au dedicat Lui și confraților lor.]*

12) Rom. 1:7, 1 Cor. 1:2. **13)** Fapte 2:41, 42; 5:13,14, 2 Cor. 9:13.

7. Acestor biserici astfel constituite, conform planului Său declarat în Cuvânt, El le-a dat toată puterea și autoritatea necesară pentru ca să ducă la îndeplinire modelul [sau ordinea] de închinare și disciplină instituite [organizate și stabilite] de către El pentru viețile lor, împreună cu poruncile și regulile pentru folosirea și îndeplinirea potrivită și dreaptă a acelei puteri(14).

[Deoarece toată puterea și autoritatea „care se cere în orice caz” este dată bisericilor locale, nu există nici o funcție lăsată sinoadelor, conciliilor, adunărilor generale, supraveghetorilor teritoriali, episcopilor, secretarilor generali sau vreunui alt tip de autoritate denominațională. Domnul guvernează și autorizează în mod direct și personal bisericile locale, care sunt autonome, independente și autoguvernatoare din punct de vedere uman. Acest articol susține, de asemenea, că Noul Testament oferă un model clar pentru toate activitățile legitime și pentru guvernarea bisericilor Domnului, un fapt neglijat de foarte mulți.]

14) Mat. 18:17-18, 1Cor. 5:4-5; 5:13; 2Cor. 2:6-8.

8. Fiecare biserică particulară [o adunare locală aparținând lui Cristos], adunată și organizată în întregime [în mod corect] conform gândului lui Cristos, este formată din slujitori și membri. Slujitorii numiți de Cristos, chemați și puși deoparte de biserică, sunt episcopii sau bătrânii (prezbiterii) [de fapt una și aceeași slujbă] și diaconii. Aceștia trebuie numiți pentru administrarea specială [sau exclusivă] a actelor de cult [botezul și Cina Domnului] și pentru îndeplinirea [sau ducerea la bun sfârșit] puterii sau a datoriei [lucrarea de conducere și lucrări speciale precum învățarea și disciplinarea] cu care El i-a însărcinat și la care au fost chemați. Acest model de biserică trebuie continuat până la sfârșitul lumii(15).

15) Fapte 20:17, 28, Filip. 1:1; [1 Tim 3:1-13; Tit 1:5-7; 1 Petru 5:2.]

[Mărturisirea se ține tare de principiul unei conduceri responsabile în biserică locală. O asemenea conducere trebuie să aibă susținere ca să funcționeze și trebuie ascultată pentru a-și putea desfășura munca, așa cum o arată textele despre conducători din Noul Testament, însă nu are voie să fie „stăpână peste” moștenirea lui Dumnezeu. Lucrarea ei include datoria de a face ca toată adunarea să fie dedicată lucrărilor bisericii. Punctul cheie este că Mărturisirea nu susține perspectiva „congregațională” extremă despre guvernarea bisericii adoptată de bapțiștii arminieni și „generali” mai târziu. Echilibrul biblic și distribuirea „deciziei” între adunarea generală a membrilor și comitetul de conducere al slujitorilor erau văzute clar și practicate în zilele când s-a născut această Mărturisire.]

9. Într-o biserică, modalitatea hotărâtă de Cristos pentru chemarea unei persoane, pregătită [*calificată*] și înzestrată de Duhul Sfânt, la slujba de episcop sau bătrân (prezbiter) este aceea a alegerii prin sufragiu comun al bisericii respective(16). El este pus deoparte în mod solemn prin post și rugăciune, prin punerea mâinilor de către grupul de bătrâni ai bisericii, dacă un astfel de grup este deja constituit în biserică respectivă(17). Pentru slujba de diacon, alegerea se face tot prin sufragiu, iar punerea deoparte se face prin rugăciune și punerea mâinilor(18).

16) Fapte 14:23; [6:1-7.] **17)** 1 Tim. 4:14; [5:22.] **18)** Fapte 6:3-6.

10. Lucrarea păstorilor este aceea de a se ocupa constant de slujirea lui Cristos în bisericile Lui, prin lucrarea Cuvântului și în rugăciune, în supravegherea sufletelor credincioșilor pentru care ei vor da socoteală înaintea lui Cristos(19). Este de datoria bisericilor pe care ei le slujesc, nu doar să le dea tot respectul cuvenit, ci și să-i sprijine, oferindu-le o parte din toate bunurile lor [*provizii materiale*], în măsura posibilităților lor(20).

Astfel, ei pot avea întreținerea asigurată [*să fie aprovizionați în așa fel încât să fie eliberați de greutate, dureri și neazuri*], fără să fie nevoiți să se implice în aceste treburi lumești(21). În felul acesta, ei pot să arate ospitalitatea față de alții(22). Acest lucru este cerut de însăși legea firească, precum și de porunca directă a Domnului Isus, care a poruncit ca aceia ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie(23).

19) Fapte 6:4, Evr. 13:17. **20)** 1 Tim. 5:17, 18, Gal. 6:6, 7. **21)** 2 Tim. 2:4. **22)** 1 Tim. 3:2. **23)** 1 Cor. 9:6-14.

11. Cu toate că este de datoria păstorilor sau a prezbiterilor fiecărei biserici să se îndeletnicească cu propovăduirea insistentă a Cuvântului, în virtutea poziției lor, totuși lucrarea de propovăduire a Cuvântului nu este numai datoria lor. Și alții pot să îndeplinească această lucrare, dacă sunt chemați și înzestrați de Duhul Sfânt pentru aceasta și aprobați și chemați de biserică(24).

24) Fapte 11:19-21, 1 Pet. 4:10, 11.

12. Toți credincioșii sunt nevoiți [*obligați*] să se unească în biserici particulare, când și unde au această posibilitate; ei se bucură de privilegiile bisericii pentru toți cei admiși, dar totodată se supun voii disciplinei [*mustrărilor*] și conducerii acesteia, conform rânduielii lui Cristos(25).

25) 1 Tes. 5:14, 2 Tes. 3:6, 14, 15.

13. Nici un membru al bisericii, față de care un alt membru a păcătuit, nu trebuie, după ce a făcut ceea ce îi spune Cuvântul, să deranjeze ordinea în biserică sau să se retragă de la frecventarea bisericii sau de la participarea la actele de cult [*botezul și Cina Domnului*] în urma vreunei ofensări de acest gen [*sentiment de supărare*]. El trebuie, bazându-se pe Cristos, să aștepte rezultatul hotărârii pe care biserica trebuie să o ia(26). [*Ei trebuie să relateze chestiunea slujitorilor rânduți de Cristos pentru implementarea disciplinei bisericii.*]

26) Mat. 18:15-17, Efes. 4:2,3.

14. Fiecare biserică și toți membrii ei, trebuie să se roage în mod continuu pentru binele și progresul tuturor bisericilor lui Cristos(27), din orice loc. Cu orice ocazie, ei trebuie să contribuie la înaintarea ei, fiecare [*asemenea credincioșilor intineranți la care se face referire în pasajele doveditoare*] în limitele locului și chemării lor [*probabil o referință la cercurile lor de comercianți sau oameni de afaceri*], în exersarea darurilor și a harurilor lor [*calitățile lor spirituale*].

De aici urmează în mod clar că atunci când sunt plantate biserici, prin bunătatea lui Dumnezeu, ele trebuie să aibă părtășie pentru a promova pacea, creșterea dragostei și zidirea reciprocă în timp ce se bucură de ocazia de a face aceste lucruri spre beneficiul lor [*beneficiu spiritual*] (28).

27) Efes. 6:18, Ps. 122:6. **28)** 3 Ioan 8-10, Rom. 16:1, 2.

15. Când apar dificultăți sau diferențe, fie de natură doctrinară sau administrativă [*guvernarea bisericii sau metode*], în care sunt implicate una sau mai multe biserici, și care afectează pacea, unitatea și zidirea lor, precum și atunci când unul sau mai mulți membri ai unei biserici sunt afectați din cauza vreunei acuzații aduse asupra lor și neconforme adevărului sau stării de fapt, este potrivit cu gândul lui Cristos ca mai multe biserici, care au părtășie reciprocă, [*bisericile care împărtășesc aceleași doctrine*], prin reprezentanții lor, să se întâlnească pentru consfătuire și să ofere sfatul lor în problema în cauză, care să fie adus la cunoștința tuturor bisericilor implicate(29).

Cu toate acestea, adunarea reprezentanților nu este împuternicită cu nici o așa-numită putere bisericească, nici cu vreo jurisdicție asupra vreunei biserici în parte, prin care să exercite cenzură, asupra vreunei biserici sau asupra unor membri. Adunarea nu poate impune hotărârea [*concluziile sau soluțiile*] ei bisericilor sau slujitorilor acestora(30).

29) Fapte 15:2-6, 22-25. **30)** 2 Cor. 1:24, 1 Ioan 4:1.

27. DESPRE COMUNIUNEA SFINŢILOR

[Împărtăşirea sfinţilor]

1. Toţi sfinţii care sunt uniţi cu Isus Cristos, Capul lor, prin Duhul Lui şi prin credinţă, chiar dacă nu sunt una şi aceeaşi persoană cu El, au părtăşie în harurile, suferinţele, moartea, învierea şi gloria Lui(1). *[Ei obţin şi se bucură de beneficiile reale şi eterne ale tuturor acestora].*

Prin faptul că sunt uniţi unii cu alţii în dragoste, ei au părtăşie *[sunt părtaşi]* în darurile şi harurile fiecăruia(2). Ei trebuie să îndeplinească aceste slujbe publice sau private *[slujbele înşirate în pasajele doveditoare]*, într-un mod ordonat şi astfel să contribuie la binele reciproc al omului dinăuntru şi din afară *[spiritual şi fizic]*(3).

[„ordonat” face aici referire la oamenii care trăiau în „neorânduială”, pomeniţi în 1 Tes. 5, 14. Totul trebuie făcut în contextul unei părtăşii reglementate în mod adecvat.]

1) 1 Ioan 1:3, Ioan 1:16, Filip. 3:10, Rom. 6:5, 6. **2)** Efes. 4:15, 16, 1 Cor. 12:7; 3:21-23. **3)** 1 Tes. 5:11, 14, Rom. 1:12, 1 Ioan 3:17, 18, Gal. 6:10.

2. În urma pretenţiei de a fi sfinţi *[că aparţin de Cristos şi împărăţia Lui]*, ei trebuie *[sunt dedicaţi]* să menţină o părtăşie şi convieţuire sfântă în închinarea înaintea lui Dumnezeu şi în îndeplinirea slujbelor menite să ducă la zidirea *[beneficiul spiritual]* sufletească reciprocă(4). Ei trebuie să-şi poarte sarcinile *[să aline durerile, necazul sau frica]* unii altora, conform posibilităţilor şi necesităţilor lor(5).

Această comuniune după regula Evangheliei se extinde în mod special la relaţiile lor, fie la cele de familie(6), fie la cele din biserică(7), însă, după cum Dumnezeu deschide anumite oportunităţi, comuniunea trebuie extinsă la întreaga familie a credincioşilor, la toţi cei ce cheamă numele Domnului Isus Cristos, din orice loc. Totuşi, această comuniune a unora cu alţii, în calitate de sfinţi, nu poate anula sau nesocoti titlul sau proprietatea cuiva în bunuri sau posesiuni(8).

4) Evr. 10:24, 25; 3:12, 13. **5)** Fapte 11:29, 30. **6)** Efes. 6:4. **7)** 1 Cor. 12:14-27. **8)** Fapte 5:4, Efes. 4:28.

28. DESPRE BOTEZ ŞI CINA DOMNULUI

1. Botezul şi Cina Domnului sunt acte de cult instituite pozitiv şi în suveranitate, hotărâte de Domnul Isus, singurul dătător al legii. Aceste acte de

cult trebuie continuate în Biserica Lui până la sfârșitul lumii(1). [*„Pozitiv” înseamnă aici că aceste acte de cult se găsesc nu doar implicit în Scriptură, ci în mod hotărât, poruncite în mod pozitiv. El sunt stabilite în mod explicit de către Cristos.*]

1) Mat. 28:19, 20, 1 Cor. 11:26.

2. Aceste acte de cult sfinte pot fi administrate doar de cei calificați și chemați la aceasta, potrivit cu însărcinarea lui Cristos(2).

2) Mat. 28:19, 1 Cor. 4:1.

29. DESPRE BOTEZ

1. Botezul este un act de cult nou-testamental, hotărât de Isus Cristos, care, pentru cei ce se botează, este un semn al părtășiei cu El, în moartea și învierea Lui. De asemenea, botezul este un semn al altoirii în El(1), al iertării păcatelor(2), al renunțării la viața proprie pentru Dumnezeu, prin Isus Cristos, pentru a trăi și umbla într-o viață nouă(3).

1) Rom. 6:3-5, Col. 2:12, Gal. 3:27. 2) Marcu 1:4, Fapte 22:16. 3) Rom. 6:4

2. Singurii candidați potriviți [*legitimi sau adecvați*] pentru acest act de cult sunt aceia care dovedesc pocăință față de Dumnezeu, credință în și ascultare de Domnul nostru Isus(4).

4) Marcu 16:16, Fapte 8:36, 37; 2:41; 8:12; 18:8.

3. Elementul vizibil folosit pentru acest act este apa, în care candidatul este botezat, în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt(5).

5) Mat. 28:19, 20, Fapte 8:38.

4. Imersiunea – cufundarea persoanei în apă – este necesară [*esențială*] pentru administrarea corectă [*legitimă sau adecvată*] a acestui act(6).

6) Mat. 3:16, Ioan 3:23.

30. DESPRE CINA DOMNULUI

1. Cina Domnului Isus a fost instituită de El în noaptea în care a fost vândut, pentru a fi comemorată în bisericile Lui până la sfârșitul lumii, spre

pomenirea Lui din veac în veac. Ea prezintă jertfirea Sa proprie în moartea Lui(1), confirmarea pentru cei credincioși a credinței în toate beneficiile morții Sale, hrănirea lor spirituală și creșterea în El, precum și implicarea lor în toate activitățile cu care ei Îi sunt datori. Cina trebuie să fie o legătură și o pecete a părtășiei lor cu El și a unora cu alții(2).

1) 1 Cor. 11:23-26. **2)** 1 Cor. 10:16-21.

2. În acest act de cult, Cristos nu este jertfit Tatălui și nici nu se aduce vreo altă jertfă pentru cei vii sau morți, ci doar se comemorează acea jertfă a Lui de pe cruce, adusă o dată pentru totdeauna(3). Ea este un prinos spiritual al tuturor laudelor posibile aduse lui Dumnezeu pentru această jertfă(4).

Astfel, jertfa adusă de preoți [*romano-catolici*], așa-numita mesă, este cea mai mare urâciune [*atât spiritual, cât și fizic*] și ofensă adusă jertfei de Sine a lui Cristos, care a fost și rămâne singura jertfă pentru împăciuirea [*ispășirea*] tuturor păcatelor celor aleși.

3) Evr. 9:25-28. **4)** 1 Cor. 11:24, Mat. 26:26, 27.

3. Pentru acest act, Domnul Isus a stabilit ca slujitorii Lui să se roage și să binecuvânteze elementele, pâinea și vinul, și prin aceasta să le pună deoparte, deosebindu-le de folosința lor obișnuită. Ei trebuie să ia pâinea și să o frângă, apoi să ia paharul și să împartă ambele elemente între ei și la toți participanții, împărtășindu-se și pe ei înșiși(5) [*în același timp*].

5) 1 Cor. 11:23-26 etc.

4. Cei care refuză să dea paharul oamenilor, cei care se închină elementelor, care le înalță și le poartă ca pe un lucru de adorat, păstrându-le pentru așa-numita folosință religioasă, acționează contra naturii [*și sensului adevărat al*] acestui act și a modului în care a fost instituit de Cristos(6).

6) Mat. 26:26-28; 15:9, Exod 20:4, 5.

5. Elementele vizibile folosite în acest act de cult, puse deoparte pentru folosirea lor corectă așa cum a rânduit Cristos, Îl zugrăvesc atât de fidel pe Isus cel răstignit, încât, în termeni figurativi, pentru descrierea lor sunt folosiți deseori termenii proprii, și anume trupul și sângele lui Cristos(7). Cu toate acestea [*în timp ce termenii de acest gen pot fi folosiți în mod corect pentru elemente*], în esență și natura lor, elementele rămân cu adevărat doar pâine și vin, ele păstrându-și starea lor de dinainte(8).

7) 1 Cor. 11:27. **8)** 1 Cor. 11:26-28.

6. Doctrina care susține că prin acțiunea de consacrare a preotului, are loc o transformare a esenței pâinii și vinului în esența trupului și sângelui lui Cristos, așa numita transsubstanțiere, este în contradicție nu doar cu Scriptura(9), ci și cu bunul simț și cu rațiunea. Ea răstoarnă natura acestui act și a fost și continuă să fie cauza multor superstiții și, în adevăr, a unor idolatrii ordinare(10) [*o închinare vădit repulsivă a imaginii unei divinități, care este interzisă și condamnată de Domnul*].

9) Fapte 3:21, Luca 24:6, 39. 10) 1 Cor. 11:24, 25.

7. Cei ce sunt vrednici să ia parte la acest act, împărtășindu-se din elementele vizibile fac, în mod real același lucru și lăuntric prin credință. Ei primesc și se hrănesc cu Cristos cel răstignit, nu în carne sau corporal [*ei nu primesc carnea umană reală*], ci spiritual, împreună cu toate beneficiile aduse de moartea Lui. În acest act, pentru credința celor credincioși care iau parte la actul de împărtășire, trupul și sângele lui Cristos nu sunt prezente corporal [*ca trupul material*] sau carnal [*fiind carne fizică*], ci spiritual. De asemenea, ele sunt la fel de reale după cum elementele înseși sunt reale pentru simțurile exterioare ale celor ce participă(11).

11) 1 Cor. 10:16; 11:23-26.

8. Întrucât toți oamenii neștiutori și neevlavioși nu sunt capabili să aibă comuniune cu Cristos, nu sunt nici vrednici de masa Domnului. Ei nu pot, fără a comite un păcat grozav împotriva Lui, să ia parte și să fie admiși la aceste taine(12), atât timp cât rămân în această stare. Căci, oricine se va împărtăși într-un mod nevrednic, se va face vinovat de trupul și sângele Domnului și își mănâncă și bea osânda lui însuși(13).

12) 2 Cor. 6:14, 15. 13) 1 Cor. 11:29, Mat. 7:6.

31. DESPRE CONDIȚIA OMULUI DUPĂ MOARTE ȘI ÎNVIEREA DIN MORȚI

1. După moarte, trupurile oamenilor se întorc în pământ și putrezesc [*se descompun*](1), dar sufletele lor, care nu mor, nici nu adorm [*nu devin inconștiente*], având subzistență nemuritoare [*mijloace de existență*], se întorc imediat la Dumnezeu, care le-a dat(2).

Sufletele celor drepecți devin perfecte în sfințenie și sunt primite în paradis, unde sunt împreună cu Cristos. Acestea văd fața lui Dumnezeu în lumină și

slavă și așteaptă răscumpărarea deplină a trupurilor lor(3).

Sufletele celor răi sunt aruncate în iad, unde rămân în chinuri și întuneric total, fiind păstrate pentru judecata din ziua cea mare(4). Scriptura nu cunoaște alt loc [sau stare] decât acestea două pentru sufletele care au fost despărțite de trupul lor.

1) Gen. 3:19, Fapte 13:36. **2)** Ecl. 12:7. **3)** Luca 23:43, 2 Cor. 5:1, 6-8, Filip. 1:23, Evr. 12:23. **4)** Iuda 6, 7, 1 Pet. 3:19, Luca 16:23, 24.

2. În ziua cea din urmă, acei sfinți care vor mai fi în viață nu vor adormi [nu vor muri], ci vor fi transformați(5), și toți cei care au murit înainte vor învia în trupurile lor, și nu în altele(6). Aceste trupuri vor avea calități diferite și vor fi unite cu sufletele lor pentru eternitate(7).

5) 1 Cor. 15:51, 52, 1 Tes. 4:17. **6)** Iov 19:26, 27. **7)** 1 Cor. 15:42, 43.

3. Trupurile celor nedrepti, prin puterea lui Cristos, vor învia pentru necinstire. Trupurile celor drepti, prin Duhul Său, vor învia pentru cinstire și vor fi făcute asemenea [transformate, refăcute, adaptate la, făcute similare cu] trupului slavei Lui(8).

8) Fapte 24:15, Ioan 5:28, 29, Filip. 3:21.

32. DESPRE JUDECATA DE APOI

1. Dumnezeu a pregătit o zi în care va judeca lumea cu dreptate prin Isus Cristos(1). Tatăl I-a dat Lui toată puterea și judecata [toată autoritatea judecătorească]. În ziua aceea vor fi judecați nu doar îngerii care au căzut(2), ci și toate persoanele care au trăit pe pământ. Acestea vor apărea înaintea scaunului de judecată al lui Cristos ca să dea socoteală de toate gândurile, cuvintele și faptele lor și ca să primească răsplata [judecata] pentru ceea ce au făcut în trup, fie bine fie rău(3).

1) Fapte 17:31, Ioan 5:22, 27. **2)** 1 Cor. 6:3, Iuda 6. **3)** 2 Cor. 5:10, Ecl. 12:14, Mat. 12:36, Rom. 14:10, 12, Mat. 25:32-46.

2. Scopul pentru care Dumnezeu a pregătit această zi este acela de a-Și manifesta slava îndurării Sale [așa cum se vede ea] în mântuirea veșnică a celor aleși, precum și slava dreptății Sale în condamnarea veșnică a celor respinși [neacceptați și condamnați], a celor răi și neascultători(4). Atunci cei drepti vor merge în viața veșnică și vor primi plinătatea bucuriei și slavei, împreună cu recompensa veșnică, în prezența Domnului. Cei nedrepti, care nu Îl cunosc

pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia lui Isus Cristos, vor fi aruncați în chinul cel veșnic(5), vor fi pedepsiți cu îndepărtare veșnică din prezența Domnului și de la slava puterii Lui(6).

4) Rom. 9:22, 23. **5)** Mat. 25:21, 34, 2 Tim. 4:8. **6)** Mat. 25:46, Marcu 9:48, 2 Tes. 1:7-10.

3. După cum Cristos vrea să fim pe deplin convinși de venirea acelei zile, atât pentru ca oamenii să se ferească de păcat(7), cât și pentru mângâierea mai mare a celor evlavioși în necazurile lor(8), tot așa El nu a făcut cunoscut oamenilor care anume va fi ziua aceea, ca astfel ei să nu se bazeze pe o siguranță firească [*automulțumire păcătoasă*], ci să vegheze totdeauna, întrucât nu știu ziua și nici ceasul în care va veni Domnul(9) și pentru ca oamenii [*credincioșii*] să fie influențați în așa fel încât să spună totdeauna: VINO, DOAMNE ISUSE, VINO CURÂND!(10) AMIN.

7) 2 Cor. 5:10, 11. **8)** 2 Tes. 1:5-7. **9)** Marcu 13:35-37, Luca 12:35-40. **10)** Apoc. 22:20.